

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

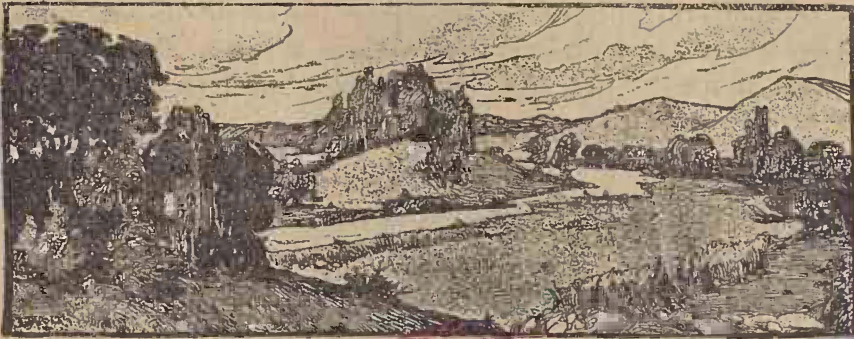
ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 | Un număr 15 bani
Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

- Em. Gârleanu, În clipa din urmă.
Serbarea institutului Otetelișanu: Cuvântarea d-nei *Constanța Evolveanu*, inspectoare a școalelor de fete.
Artur Gorovei, Legile țării: Dospire raport.
P. Dulfu, Păcală și smeul. Sfârșit. (*Cu 2 ilustrațiuni*).
I. Dragoslav, Povestea Maicii Domnului.
Dr. Bachelet, Pojarul.
M. N. Popescu, Primele începuturi ale educației. Obișnuinta materială.
N. C. Zamfirescu, Românul în America.
Dela frați: Adunarea dela Iablanita.
Concursuri și condițiuni de admitere în școli: Școala de mișcare.—Școalele inferioare de agricultură.—Școala normală a „Societății pentru învățătura poporului român”. — Bursele Cassei dotației Oastei.
R., Cărți primite la Redacție.
Poșta Redacției.
DIN ZIARE ȘI REVISTE: Invățământul primar în Japonia. — Curățirea aerului dintr'un apartament. — Regulă. — Atașaii comerciali români în străinătate.
ILUSTRAȚIUNI: *Tipuri din București*: Familie de țigani. — Țigan lăcătuș. — Țigancă la izvor. — *Desemn*, de pe tablouri ale lui N. Grigorescu. — *Clopotnița Sf. Gheorghe din Suceava*. — *Biserica Sf. Gheorghe din Suceava*. — *Mimsterul Agriculturii*.
PAGINA COPULOR: *Ghicitoare*: Renul care și-a pierdut stăpânul. (*Ilustrație*). — Jocul cu scaunul. (*Cu ilustrație*). — Umbre pe pereți: Omul cu pălărie. (*Cu ilustrație*).
PAGINA GLUMEAȚA: Cum a prins Șmecherescu ursul. (*Cu 3 ilustrațiuni*). — Chelnerul cinstit. (*Cu 3 ilustrațiuni*).
ACTIVITATEA SOCIALĂ A PREGĂTIRII ȘI ÎNVĂȚĂTORILOR:
L. M., Excursiunea învățătorilor bucovineni în România.
N. Iordan, Cuvântare la inaug. monum. pentru amintirea războiului.
N. I. Marinescu, Folioasele învățăturii de carte.
N. Stoleriu, Conferință populară despre sănătate.

ÎN CLIPA DIN URMA

Prin fereastra murdară, înesim cât palma, de-abia pătrunde în odaie lumina sură, bolnavă, a zilei întunecoase de toamnă.

Doi oțetari își frământă, mai încolo smocurile de flori uscate, și arare ori, vântul, rățăcește câte o picătură de ploaie în geamuri, picături mari smulse din norii greoi, îmbibați de apă ca niște bureți. Pe ulița pustie, sună, când și când, pe pietrișul colțurat al trotuarului, călcăiele vre-unui grăbit.

În odaie de-abia să zărește. Bagdadia plecată într-o parte, apasă de-asupra ușei ce s'a scufundat, lăsându-și un colț mai sus. Soba goală, în hornul căreia vântul se sbate ca o pasăre prinsă, împrăstie par'că frig. În mijloc o masă și un scaun. În fund, lângă perete un pat, în care Ion Rujniță, fostul paracliser dela biserica „Vulpe“, zace de două luni. Bătrânul stă înghemuit sub o cergă, cu capul înfundat în pernă. Dânsul are înfățișarea stinsă a bolnavilor: obrazul învelit de barbă mare, netunsă, buzele subțiri, albicioase, ochii înfundați sticlesc ca două lumini de candelă.

Bolnavul ațipise, de-odată clanța se mișcă, ușa se deschide încet, din tindă flutură o toană de vânt, și o femeie înfășurată numai în șaluri, intră și se apropie de pat.

— Coane Ioane, am venit, zise dânsa.

Bătrânul deschise ochii, se uită puțin, par'că i s'ar fi împăinjenit vederea, apoi șopti:

— N'am.

— Atunci când o să ai?... Ți-am adus lapte o lună de zile, și n'am luat nici cinci bani. . .

Bolnavul începù să tușească, pierzându-și răsufletul. Lăptăreasa tăcù, văzând că bătrânul se înădușă, alergă afară, aduse tinicheaua cu lapte, turnă puțin în ulcica de pe masă, și-i dădù să beie:

— Bea puțin.

Bolnavul luă tremurând ulcica, bău și se liniști. Apoi ridică ochii și zise din nou ca și cum ar fi plâns:

— N'am, . . . vezi bine că n'am. Lăptăreasa îl privi câtva, își prinse șalul mai bine la spate, și plecă zicându-i:

— Să te găsească sănătos!

Ion Rujniță rămase iarăș singur. Un fior de frig îi trecù prin trup. Alături în cămară se auzi un vuet de tinichele. Poate vre-o mătă. Nu, guzganii. Bătrânul făcù ochii mari și se uită împrejur cu spaimă. Adormi.

Ușa se deschise din nou, scârțâind, și o altă femeie, îmbrăcată în negru, intră. Mai întâiu se oprì, să se deprindă cu întunericul. Apoi, când zări patul, călcă în vârful degetelor și veni de se așeză la picioarele lui. Să fi avut șaizeci de ani; de sub barișul negru, șuvițele albe ieșau până peste obrazul galben, încrețit. În mână ținea o basma, cu un colț al căreia începù să-și ștergă lacrimile, cari începură să-i pice, una câte una, când privea pe bătrân. Apoi căzù pe gânduri și rămase așa.

Intr'un târziu bătrânul se deșteptă, deschise ochii, și văzând pe femeia din fața lui, crezù că-i tot lăptăreasa, spuse din nou cu glas stins:

— N'am.

Dar femeia se sculă, se duse lângă dânsul și-l luă de mână:

— Ioane, Ioane, eu sunt, eu Ileana, soră-ta.

Bătrânul se învioră, întoarse bine capul, rămase o clipă, apoi o lumină, trecătoare, de bucurie îi însenină fața. Ingână:

— Bine c'ai venit. . . bine. . . bine c'ai venit.

Apoi capul îi căzù pe perne; adaogă cu glasul sfârșit:

— Eu. . . mă duc!

Femeia își smulse barișul și începù să-i vorbească, repede, ca apucată:

— Iaca acum am picat aici. Am venit cu trenul. N'am știut. Pălădoaia mi-a spus că ai căzut la pat. Doamne fereste! Am adus și pe Maria. Are să vie, are să vie. Și iar începù să plângă.

— Că aş fi venit şi la îngroparea lui Gligore, da unde am putut? Te ştiam pe ma-ta aici. Ştiam că o să faci tot ce trebuie ca pentru un frate, ce ne eră. Iacă a trecut două luni. Şi te găsesc bolnav, Ionică dragă.

Vorbele surorii lui, bocetele, par'că-l desmormişe şi pe bătrân; răspunse:

— De trei luni zac de piept. . . De mâncare îmi aduce popa Gavrilă. . . Odată pe zi. . . Supă. . . Eu n'am nici un bănuţ. . . Doctorul a venit numai odată. . .

Soră-sa îl desmierdă pe frunte:

— Te-om ajută noi.

Şi se plecă peste faţa bătrânului.

— Dela cine poţi lua azi un ban? . . Nu-i aşă? Gligore nu ne-a lăsat nimic. Şi-a trăit ca un câine, Dumnezeu să-l ierte, şi să mă ierte că vorbesc aşă; dar ce-a făcut? A postit, a dormit în frig, şi de pe urma lui, iaca ce-a rămas: bojdeuca asta, care ți-a scurtat zilele, mai bine nu te mutai în ea.

Rojniţă îngână:

— Hrubă asta m'a omorît!

Femeia rămase tăcută, apoi se apropie şi mai tare de bolnav, şi începù din nou.

— Doamne, Ioane! toată lumea vorbeşte că Gligore a strâns bani. Şi eu l-am văzut odată cu trei galbeni. Când am intrat şedeà, colo, la fereastră, şi se uită la ei; când m'a zărit a vrut să-i ascunză, şi i-a scăpat jos; unul s'a oprit ici, lângă uşorul uşei. Cine ştie unde i-a ascuns el? Ai căutat?

Bătrânul voi să se ridice într'un cot, dar nu putù:

— Unde să cauţi? Aici, în odaia asta-i ce vezi, . . dincolo hârburi, peteci. . . Prin păreţi să cotrobăesc? Ş'apoi cum am venit am căzut la pat. Poate-s vorbe, câţiva bani i-a dăruit fetei popei. . . când s'a măritat. . . Am stat lângă el până şi-a dat sufletul; nu mi-a spus nimic. . . Nu s'ar fi lăsat el să moară ca un câine! . . Vorbeşte lumea aşă! . .

Bătrânul fu cuprins de frig, îşi strânse cămaşa la piept:

— Tare-i frig; vine iarna, zise el.

— Să-ţi fac puţin foc.

— N'am lemne.

Sora lui își puse iar barișul, luă batista și-i desfăcu nodul:

— Am doi lei. Mă duc să cumpăr lemne.

Apoi ieși.

Rujniță își trase cerga. Tusea îl cuprinse din nou. Și de-odată se simți sleit, par'că cineva i-ar fi tăiat dintr'odată toate vinele, din care i se scursese vieața. Bucuria îl înviorase, dar în urmă îl doborî. Un frig strașnic îl cuprinse; par'că stătea întins pe un sloiu de ghiață.

Când se întoarse sora lui, îl găsi vânat. Se sperie.

— Stăi că-ți fac repede focul. Și alerg la un doctor.

În soba rece, fără pic de cenușă, focul prinsé flacără încet, apoi de-odată izbucni cu putere, cutremurând hornul. Odaia se lumineă.

Dar Ion Rujniță tremură grozav.

— Mi-e frig. . . la picioare.

Sora lui veni lângă pat.

— Să te învelesc cu ceva. N'ai nimic?

Bolnavul se gândi puțin, apoi își aduse aminte.

— Mi se pare că am văzut. . . dincolo. . . niște vechituri.

Sora lui se uită prin prejur și se îndreptă spre ușa cămăruței; o deschise, dinăuntru se împrăștié de odată un miros de mucegaiu. Femeia rămase în prag ca zăpăcită, apoi aprinse lumânarea de pe masă, și intră în lăuntru.

După câteva clipe se întoarse cu un maldăr de haine vechi, ferfenite.

Bătrânul se strânse ghem, o rugă, de-abia suflând:

— Pune-le. . . peste picioare.

Femeia se uită la frate-său și se cutremură când îl văzú în starea aceea; puse hainele așa grămadă, peste cergă, și plecă în fugă după doctor.

Bolnavul ațipi. Apoi, într'un târziu, i se părú că cineva îi apasă pe piept un bolovan de ghiață: răsufierea i se curmă; ghiața par'că se topea și apa rece îi străbatea prin toate părțile prin trup. Cu cea din urmă putere încercă să svârle bolovanul, se încordă, dădu din mâni, din picioare; și se ridică în sus. Se uită prin prejur și nu văzú pe nimeni. Focul ardea liniștit, dar în casă par'că erà și mai rece.

Atunci, zări, la picioare, maldărul de haine; clănțănindu-i dinții, de abea se întinse, prinse mâneca unui pal-

ton, și-l trase mai peste el, din cutele paltonului răsări poala unui surtuc; bătrânul voi să-l întindă de-asupra, dar rupt de oboseală căzù din nou pe perne.

Ațipi, și se văzù deodată într'o prăpastie în care ningeă, dar împrejur copacii erau în floare, iarba verde; iarnă eră numai de asupra lui. Fulgii îi acopereau trupul peste care omățul se înălță ca un turn. Iarăși să încordă să se scoale, izbi în patul de lemn; turnul par'că se dărâmă cu un vuet de parale ce zuruiau.

Se ridică din nou, se ținù într'un cot. Eră înghețat. Iși strânse toate puterile, întinse mâna, apucă surtucul, îl smuci să-l tragă până peste gât, să se încălzească. Surtucul se ținù mai întâi greu, apoi ca și când ar fi scăpat dintr'un ac în care se prinsese, rămase ușor ca o cârpă; în aceeaș clipă ca un val de aur se răspândi pe pat, și lunecând jos pe podele, galbenii se împrăștiară peste tot, rostogolindu-se, lovindu-se unii de alții, sunând ca o muzică, ca un clinchet venit de sub pământ.

Bătrânul deschise ochii mari, spăimântător de mirați, întinse mâna, după aurul ce fugeă, apoi par'că ceva se rupse în dreptul inimei, căzù pe o parte, și rămase mort.

Em. Gârleanu.

TIPURI DIN BUCUREȘTI

familie de țigani

Țigan lăcătuș

Serbarea institutului „Otetelișanu“

Cuvântarea d-nei C. Evoieanu, inspectoare a școalelor de fete, delegată de Ministerul Instrucției

S'a zis cu drept cuvânt că școala ne formează pentru viață, dar viața nu este o plăcere, ci o sarcină grea care ni s'a lăsat în seamă și pe care trebuie s'o purtăm și s'o ducem la liman spre cinstea noastră.

Ca să purtăm această sarcină, fără multe opintiri și sguiduri, trebuie să ne pregătim de timpuriu și această pregătire nu o putem câștiga decât prin creșterea ce ni se dă și pe care ne silim singuri să o primim.

Creșterea pe care o primesc elevele acestei fericite instituțiuni tinde foarte mult să le pregătească pentru greaua sarcină a vieții.

Prin gimnastica zilnică li se întărește corpul, iar prin preceptele de sănătate pe care le primesc li se arată mijlocul de a se feri de boale, ba ce e mai mult să fie în stare să ferească și pe cei din jurul lor de primejdia pierderii sănătății.

Cunoștințele ce trebuie puse la îndemâna fiecărei femei le sunt date din belșug, poate cantitativ prea mult, căci nu trebuie să se uite că la învățatură calitatea este totul.

Obiectul învățaturii nu este să ne înțesăm mintea cu ideile altora, ci să ne desvolte inteligența noastră personală, să ne facă să devenim în sfera în care vom trăi harnici și vioși muncitori. Trebuie noi să fim și să lucrăm, să nu ne mulțumim să citim și să cugetăm asupra celor ce au fost sau au făcut alții.

Astfel profesoarele să nu uite niciodată că nu se asimilează pe deplin ceea ce ne dă altul de a gata, așa că e mai folositor să deprindă pe eleve de timpuriu să se bizue pe propriile lor mijloace, căci fiind prea mult călăuzite nu se obișnuesc a ieși din încurcătură prin ele însele. Eleva lăsată să recunoască prin ea însăși ceea ce este capabilă să facă la un moment dat va câștiga în putere și în activitate; cunoștințele câștigate prin muncă personală devin o proprietate a individului, impresiile căpătă mai multă vioiciune, dobândesc mai multă tărie. Felul acesta de creștere desvoltă facultățile noastre și ne dă energie, căci învățătura stă în în-

vingeea unei greutăți, în desvăluirea unei taine, necunoscută de noi până atunci și care ajută să descoperim alte taine, să înfrângem alte greutăți.

Dar școala nu e menită să ne dea numai învățătură, fie ea cât de practică, ci trebuie să ne formeze și caracterul. Principiile morale ce ni le poate da nu sunt de ajuns, căci sunt numai porcelele ce se dau apucăturilor și deprinderilor noastre, iar acestea din urmă sunt binefăcătorii sau tiranii noștri, după cum sunt bune sau rele. Deprinderile întărindu-se și fixându-se cu vârsta, cu cât înaintăm în viață cu atât mai anevoie le schimbăm. E greu ca o elevă a institutului deprinsă să se scoale de dimineață și să se apuce de rânduit ale gospodăriei, să-și uite la ieșirea din școală îndemnările câștigate; din contră, după toate probabilitățile ea va căuta să aducă în familie deprinderile de ordine, curățenie și de buna întreținere a timpului, dobândite în școală.

Așa este cu orice deprindere bună pe care o capătă în școală ca și cu orice pildă frumoasă pe care o primesc dela educatoarele lor.

Armonia ce domnește între profesoare, râvna ce au de a se face cât mai folositoare elevelor, se răsfrânge asupra lor și contribuie aproape exclusiv la formarea caracterului tinerelor generațiuni.

Ministerul vede cu plăcere că înalta Instituție culturală Academia română, prin îngrijirea comisiunii speciale, poartă cel mai viu interes institutului și se preocupă să corespundă pe cât se poate voinței fericitului testator, inspirată de executorul testamentar care ca un adevărat părinte a căutat să îngrijească de bunul mers și să atingă pe cât mai mult scopul ce trebuie urmărit, acela de a forma bune mame de familie conștiente de datoriile lor în viață.

Din cele observate în anul acesta, am constatat progresul și cred că cu timpul îmbunătățindu-se programa, dându-i-se o tendință mai practică, rezultatul va fi și mai îmbucurător.

Iar voi cele care v'ați bucurat de creșterea primită în această unică instituție a țării, căutați să vă folosiți cât mai bine de învățăturile câștigate, cu deosebire în sânul familiei, să nu întrebuințați diploma dobândită decât la mare nevoie.

Nu uitați că rolul femeii este să asigure bunul mers al familiei, să contribuie la prosperitatea ei, să țină casa cu un fus și o furcă ca fata de împărat din „înșiră-te, mărgărite“, să formeze cetățeni destoinici și folositori neamului.

Gândiți-vă la vorbele M. S. Regelui, adresate nouă profesurilor, dar cari se potrivesc tot așa de bine mamelor de familie: „Pregătiți-ne bărbați cu iubire de țară, cu sufletul curat și cu voința îndreptată spre munca conștiincioasă și folositoare.“

Nu uitați că, caracterele mai mult decât talentele hotărăsc soarta popoarelor și că forța morală numai, le poate apăra de învingere și nimicire.

Trăească MM. LL. Regele și Regina!

Trăească dinastia și țara noastră!

LEGILE ȚĂRII

Despre raport

După legile noastre, toți moștenitorii unei persoane trebuie să aibă părți deopotrivă din moștenire, adică nu poate unul să aibă mai mult decât celălalt. Să zicem că un părinte are patru copii, și la moartea lui lasă o avere de 1.200 lei: fiecăruia dintre copii i s'ar cuveni câte 300 lei. Părintele, însă, în viață fiind, se poate să aibă mai multă dragoste pentru unul dintre copii, care-i mai harnic, mai econom decât ceilalți; atunci, dacă părintele acesta nu ar putea să răsplătească pe copilul cel mai cuminte, s'ar face o nedreptate. De aceea se poate da unuia dintre copii ceva mai mult decât celorlalți, urmând anume reguli pe care avem să le arătăm mai încolo.

Să presupunem acum că un părinte care lasă la moartea sa o avere de 1200 lei, a făcut pe când era în viață, fiului său Vasile, un dar de patru sute lei. După regulă, partea lui Vasile ar trebui să fie deopotrivă cu a celorlalți frați, adică ar trebui să primească, din moștenire, suma de 300 lei. El însă a mai luat și un dar de 400 lei, și cu cei 300 lei care i s'ar mai cuveni, ar face 700 lei, mult mai mult decât partea fiecăruia din ceilalți frați.

Aceștia au dreptul să ceară ca Vasile să nu aibă mai mult decât dâșii; Vasile să aducă la moștenire și cei 400 lei, darul ce a primit, adică să întregască moștenirea, și apoi să facă o împărțea dreaptă, după care s'ar cuveni fiecăruia dintre ei câte 400 lei.

În lege se spune că Vasile trebuie să raporteze la masa succesiunii, darul ce a primit.

În pilda care am luat-o noi, acest *raport* s'ar face numai în socoteală, adică pe hârtie, pentrucă Vasile ar rămâneă cu cei 400 lei ce a primit dela tată-său, și ceilalți trei frați ar împărți cei 1200 lei, și ar veni partea fiecăruia câte 400 lei, adică tocmai cât s'ar cuveni.

Am spus, însă, că ar fi nedrept dacă un părinte nu ar aveă puterea de a răsplăti purtările bune ale unui fiu, lăsându-i o parte mai mare din moștenire. Aceasta chiar și este îngăduit de legi. Când vom vorbi despre *partea disponibilă*, vom vedeă mai pe larg, cum poate un părinte să facă acest lucru. În pilda noastră, dacă tata lui Vasile ar vrea ca acesta să rămâie cu darul ce i-a făcut și să primească și partea lui de moștenire, poate s'o facă asta, și atunci prin actul de dar trebuie să spue lămurit că-i face darul *cu dispensă de raport*, adică îl scutește (*il dispensează*) de a întregi moștenirea.

Dar s'ar puteă întâmplă ca tata lui Vasile să nu facă nici un act, când îi dăruiește cei 400 lei, și în asemenea caz nu se poate ști dacă i-a făcut darul cu scutire de raport sau nu, căci această scutire trebuie să se facă în mod *expres*; atunci Vasile face raportul, și în loc de 700 lei, primește numai 400 lei.

Să presupunem acuma că Vasile a primit, dela tată-său, un dar de 700 lei, și rămâne o moștenire de 1200 lei, dar nu este un act prin care Vasile să fie *dispensat* de raport. În asemenea caz s'ar face următoarea socoteală: cei 1200 lei rămași de moștenire și cu cei 700 lei primiți de Vasile, fac 1900 lei; această sumă împărțindu-se între cei patru fii, ar veni fiecăruia câte 475 lei; prin urmare Vasile ar trebui să întoarcă, celorlalți frați, 225 lei, ca să-i împartă între dânșii, pentru a aveă părți egale.

Vasile, însă, măcar că nu are un act prin care să fie scutit de raport, poate să-și păstreze darul de 700 lei urmând ca ceilalți trei frați să împartă, între dânșii, cei 1200 lei, să primească fiecare câte 400, și să nu poată zice nimic împotriva lui Vasile. Acest lucru îl poate face Vasile, renunțând la moștenire, și atunci își păstrează darul, dacă nu întrece porțiunea disponibilă, sau *partea sufletului*, cum se mai zice.

În pilda noastră, socoteala se face în modul următor: averea mortului se socotește că se compune din cei 1200 lei

rămași la moarte, și din cei 700 lei dăruți lui Vasile, adică moștenirea ar fi 1900 lei. Având mortul patru copii, porțiunea lui disponibilă ar fi 475 lei. Vasile ar avea drept să primească 475 lei partea lui de frate și 475 lei partea disponibilă a tătâni-său, adică în total 940 lei. Renunțând la moștenire, poate să stăpânească cei 700 lei, întrucât această sumă este în marginile părții disponibile.

Regulele acestea nu privesc pe orice fel de moștenitori, ci numai pe fiii sau descendenții mortului, când vin la împărțeală cu frații și surorile lor, sau cu moștenitorii acestora și raportul se face pentru averea primită prin donațiune (dar), sau lăsată prin testament, ceace se numește *legat*.

Donațiunile sau legaturile făcute fiului unui moștenitor care ar fi supus la raport, se presupune că s'au făcut cu scutire de raport.

Deasemenea nu sunt supuse raportului donațiunile și legaturile făcute soțului unui moștenitor. Dacă, însă, o donațiune sau un *legat* este făcut împreună unui succesor și soțului său, atunci este supusă raportului numai partea cuvenită moștenitorului mortului.

Un moștenitor este ținut să raporteze nu numai ceea ce a primit prin dar sau prin testament, ci și alte lucruri. Așa, dacă Ion, pe când era în viață, a plătit cuiva o datorie a fiului său Vasile, acesta va raporta și această sumă. Ion a putut să facă și alte cheltueli cu Vasile, de pildă: i-a plătit taxele militare, l-a ținut în casa lui cu hrană și îmbrăcăminte, l-a trimis la o școală să învețe un meșteșug, i-a cumpărat unelte trebuitoare la meșteșugul lui, i-a făcut un dar la nuntă, toate aceste sume de bani nu vor fi raportate de moștenitor. Dar, dacă Ion ar fi dăruit lui Vasile o dugheană plină cu marfă, ca să-l facă negustor și să-l înstărească, suma aceasta de bani se va socoti cât face, și Vasile o va raporta.

Chestiunile acestea, și altele pe care nu putem să le arătăm așa pe scurt, sunt foarte gingașe, și dau mult de lucru judecătorilor când se întâmplă astfel de judecăți. La asemenea întâmplări trebuie să ne sfătuim totdeauna cu un avocat bun, care are și experiență în treburile vieții.

Artur Gorovei.

PĂCALĂ ȘI SMEUL

(Urmare și sfârșit¹⁾).

Ziua doua: — «Na!» smeoica un burduf îi dăte 'n mână,
«Plin să mi-l aduci cu apă de sub deal, dela fântână.»
— «Bine!» Și s'a dus Păcală. Dar... pân' la fântână-i cale!..
Și burduful greu, de bivoli, gol—și-abiă-l târî, la vale;
Dar-mi-te napoi să-l urce, sus la deal, și plin cu apă!..
Îl lăasă, veni acasă, și plecă din nou, c'o sapă.
Mama smeului și smeul, nu știau de ce 'ntârzie.
— «Ia vezi, dragul mamei, du-te, zi-i, — mai repede săvie!»

Smeul a plecat... și-acolo, se luă de cap c'o mână:
— «Vai!.. da n'ai de gând, creștine, să te 'ntorci dela fântână?..
«Ce rost are șanțul ăsta, care-l sapi în jurul ei?..»
— «Păi, să car eu toată ziua apă, cu burduful, vrei?..
«Duc fântâna 'ntreag' acasă, dintr'odată, — d'ăia sap!
«Zău, mă mir c'atâta lucru nu v'a dat de mult prin cap!»
Smeul, când aude astfel, nu știa cum să-l oprească:
— «Aoleo!.. ba stai, să n'o miști! că-i fântână strămoșească!..
«Pleacă, omule, și las-o neatinsă, unde-o vezi!
«Apă, car mai bine singur!..» — «De, jupâne smeul... cum crezi!..»

Smeul, umple ras burduful, și cu el spre casă sboară.—
Cu acestea, se făcuse noapte pentru-a doua oară...
După ce află cum, ce fel: — «Tii!.. da 'nfricoșat om, nene!
«Vai de noi!..» gândia smeoica, neviindu-i somn pe gene.

* * *

Ziua treia, cum pieriră ale nopții umbre sure,
Smeul, haide, cu Păcală, după lemne la pădure.
Rupe, când ajunge-acolo, dintr'odată și ridică
Un ștejar întreg pe umăr, cum ai rupe-o rămurică.

¹⁾ Vezi No. 40.

Iar Păcală... cum să 'nceapă, ca la căpătâiu s'o scoată?...
 Cu privirea-i, prin pădure, face mai întâi o roată.
 Apoi prinde-a strânge curpeni, și cu dâșii dă să lege
 Câte-un arbore de altul... Smeul, stă și nu 'nțelege.
 — «Ce tot migălești acolo?... Pune mâna p'un copac,
 «Ia-l în cârcă și să mergem!..» — «Zău?... ca tine vrei să fac?...
 «Am înnebunit eu oare, ca să duc mereu în spate
 «Câte-o surcelușe numai?... Duc pădurea 'ntreagă, frate!..»
 — «Ce?... să-mi smulgi vrei, dintr'odată, frumusețea de copaci?...
 «Vai!.. ba pocinogul ăsta, zău, te rog, să nu mi-l faci!..
 «Las-o unde e, pădurea, că-i dela strămoși, creștine!..
 «Duc pe umăr eu, în locu-ți înc'un arbore, mai bine...
 «Și pe tine, pe de-asupra!..» — «De, cum vrei!..» Și smeul sare,
 Rupe și mai umflă 'n spate un stejar, cât trei de mare...
 Iar de-asupra lui așează pe Păcală popândău.
 Astfel merge din pădure, până la conacul său.

* * *

A trecut și ziua treia, a 'mplinit un an Păcală.
 Trebuiă să-i dea simbria, smeul, cum aveau tocmeală:
 Un sac plin cu bani de aur... — «Of!» smeoaița se jeliă,
 «Rău îmi pare și de galbeni... Alta-i însă grija mea!..
 «De lăsăm pe-acest om teafăr, mâni, să plece 'n lumea largă:
 «Ține minte, dragul mamei, bine n'are să ne meargă!
 «N'om putea eși din casă, nici la poartă, de-a lui teamă!..
 «Știi dar ce să faci, băete?...» — «Știu, dacă-mi vei spune, mamă.»
 — «Când s'o fi culcat, la noapte, — tu te du, cu buzduganul,
 «Dă-i vr'o două 'n cap, s'adoarmă pe vecie, hoțomanul!»
 — «Bine, mamă!»

Dar Păcală, care gândul le-a aflat,
 Pune 'n locul său, sub cergă, un butuc de lemn în pat...
 Iară el, sub pat se culcă. — Noaptea, iată smeul vine...

Dă-i cu buzduganul 'n frunte, lemnului, vr'o trei: — «Na, câine!»
 Apoi, hai, la mă-sa, vesel de isprava-i săvârșită.

— «L-ai răpus?..» — «Răpus, mămucă!.. Dormi de-acuma
[liniștită.]»

Care, nu le e mirarea, când în zori de dimineață
Văd prin curte pe Păcală, teafăr, luminos la față!..

— «Ei, argate!.. noaptea asta, spune, cum te-ai odihnit?»

— «Bine!.. doar nițel, pe frunte, un țânțar m'a cam ciupit...»

— «Doamne!» smeul și smeoaica își șoptiră pe ascuns...

Nu puteau, de-a lui tărie, să se mire 'n deajuns!...

— «Ian auzi!.. cu buzduganul l-am izbit... și lui îi par,

«Loviturile de moarte, pișcături doar, de țânțar!..»

Inima 'nghetase 'ntrânșii... Hotărâsc deci să-i aducă

Banii 'ndată, ca să-l pue cât mai repede pe ducă.

— «Ian poftim!» și-un sac de galbeni i-așezară dinainte,

«Ne-ai slujit un an, ca slugă credincioasă și cu minte.

«Poți de-acum să pleci, argate. Hai, să auzim de bine!»

Dar Păcală 'ncruntă ochii și grăește:— «Vai de mine!

«Eu credeam că 'n slujb'aicea doi-trei ani măcar voui stă,

«Ca să am ce duce-acasă, la ai mei, când oi plecă...»

«Ce să fac c'un sac de galbeni?.. De nevoi, gândiți că scap?..

«N'am copii, doi-trăi, ca lumea: am copii... o sută 'n cap!»

— «De!» i-a zis atunci smeoaica. «Vrei mai mult?.. Ei bine, iacă:

«Doi saci o să-ți dăm, voinice,— numai lasă-ne și pleacă.»

— «Aș!.. degeaba!.. nu se poate!..» — «Nu pleci?.. prea

[puțin ți-am dat?

«Iți dăm... trei saci!.. numai du-te!.. nu ne trebuiește-argat!..»

Auzind așa Păcală:— «De!» răspunse, «bine, fie!..

«Am să plec,— trei saci de galbeni dacă-mi dați, acum, simbrie...»

«Și de mi-i-o duce smeul pân'acasă...» — «Cum nu, frate?..

«Hai!..»

Și trei saci plini de galbeni, smeul, umflă

[iute 'n spate,

Și pornește cu Păcală pe sub brazii 'nalți la vale.

Da-i eră cam grea povara, gârbovit mergea pe cale.

Și suflă cu-așa tărie, de fugea împins 'nainte

Ca d'un vânt, pe drum, Păcală, de suflarea lui fierbinte.

Apoi îndărăt în pieptu-i sufletul când își trăgea,

Iar venia napoi Păcală, tras de-a lui suflare grea.

Smeul tace-un cârd de vreme, lung din ochi doar îl privește.

Dar la urmă nu mai poate să se rabde si-i grăește:

— «Ce tot fugi așa 'nainte și te 'ntorci napoi cu zor?»

— «La copii, bre!.. la nevastă mă grăbesc!.. Aș vrea să sbor!..

«Ci văzând că nu ești harnic ca să ții cu mine pas,

«Inapoi mă 'ntorc și-mi vine să-ți trântesc un pumn în nas...»

«Să te 'nvăț ce fel se merge, când la drum cu mine ești!..»

Smeul, tremură de frică, și făcea pași voinicești.

Când erau de sat aproape: — «Stai un pic, s'aștepți aci, «Pân'mă 'ntorc,» i-a zis Păcală. «Intr'o clipă voi veni. «Plec nainte, p'ăi de-acasă — suta mea de copilași. — «Să-i vestesc de-a ta sosire,» Și s'a dus cu rezezi pași. Strânse băetani, vr'o sută, de prin sat, în bătătură, Mai mărunți, mai mari, —și 'n mână toți aveau câte-o custură. I-a 'nvățat: când vine smeul, ce să zică, ce să facă... Și s'a 'ntors pe urmă, fuga, îndărăt la smeul:

— «Ei, iacă!

«Haidem!.. Casa mea e còlo... O zărești... sub deal pitită?... (Casa lui, cu scoarță lată de copaci eră 'nvălită)

— «O zăresc», răspunse smeul, și porni suflând din greu. «Dar... cu ce-i acoperită?...» — «He, nu vezi?... Cu piei de smeul!..» Auzind el vorba asta: — «Ii!.. s'a isprivit!..» gândiă. «Are să rămăe-acolo și sârmană pielea mea!» Nu știa pe unde calcă; — beat pășiă, de frica morții...

Iată-l însfârșit c'ajunge, — a sosit în dreptul porții. Droaia de copii, zărindu-l, făst, pe poartă toți afară!.. Cu custura-i strânsă 'n mână, flecare, — strigă, sbiară: — «Carne vreau, de smeul, tatică!.. Stai, să-mi tau o [mbucătură!..»

Smeul, când îi vede: — «Valeu!..» svârle sacii 'n bătătură... Și p'aci ție drumul!.. tunde-o!.. îndărăt spre codri 'n sus. Iar Păcală: — «Na, nevastă!.. ceva bani ție-am mai adus».

Mare fu pe urmă 'n casa-i, și 'n sat multă, veselia; Căci cu bani-i, el gonit-a din tot sätul sărăcia.

P. Dulfu.

DIN POVEȘTILE POPORULUI

POVEȘTEA MAICEI DOMNULUI

Tata mea era acum om de 85 de ani și mult evlavios și tot ținea minte o mulțime de povești și cazanii bisericești. De câteori veneam din lume să-l văd, apoi, el tot mi le spunea — știți că le scriu. Și dacă nu mi-a lăsat cine știe ce avere, apoi mi-a deschis sufletul lui bogat și plin de dar. Acum, rând pe rând, tot le dau drumul în lume — pe cât oiu putea — din cele ce mi-a spus el și alții, și între altele iată că vă dau Povestea Maicei Domnului.

Povestea asta o știam de mic, dar o uitasem, întrucât e și în versuri și în proză. Mi-o spusese de multe ori un nepot de vară cu care am copilărit, Ion a Aniței. Și tot mă munceam cu gândul cum începe. Acum în vremea din urmă, tata, stând într-o zi pe pat, cu fața în sus, mă întrebă:

— Măi Ionică, da tu pe asta o știi?

— Care?

— Povestea Maicei Domnului...

— Cum? Că parcă ți-am spus-o.

— Nu știi, îi răspunsei; poate mi-i fi spus-o, da oi fi uitat-o.

— Apoi o scrii? mă întrebă el iar.

— Uite, chiar acum.

Și luând o bucată de hârtie, tata când mă văzù pregătit, grăi:

— „Incepe așa:“

Inger îngerelul meu
Roagă-te lui Dumnezeu
Pentru sufletelul meu:
De cu ziua până'n noapte
Până'n ceasul cel de moarte.

Sfântă cruce adoarme-mă,
 Inger bun păzește-mă
 Și din somn tu mă trezește.
 Dumnezeu nădejdea -mi este.

II

Cruce'n casă,
 Cruce'n masă,
 Cruce'n tus patru colțuri de casă,
 Că nu-i cruce, ci-i cetate
 Cu ușile ferecate
 Și ferestrele 'nziuate;
 Iar în mijlocul casei șeade Sf. Nichita :
 Cu hainele scurte, cu sabia lungă.
 Citește și procitește
 De cu seară pân' la miezul nopții,
 Dela miezul nopții până'n zori de ziuă,
 Din zori de ziuă până'n dalba zoară.
 Din dalba zoară
 S'a făcut stupină,
 Din stupină s'a făcut albină,
 Din albină ceară,
 Din ceară s'a făcut lumină,
 Lumina s'a aprins,
 Domnul Hristos a învins.

III

S'a dus omul mare și-a luat toporul mare,
 S'a dus la pădurea mare și-a tăiat copacul mare
 Și-a făcut mănăstirea mare
 Cu nouă uși, cu nouă altare,
 Cu ferestrele spre soare.
 În zăbreaua cea mai mică
 Șeade Sf. Maria cea mică.
 În zăbreaua cea mai mare
 Șeade Sf. Maria cea mare.
 Și Marca Domnului a auzit
 Că Domnul Hristos e osândit
 Și Maica Domnului s'a pornit
 Pe un deal așă ascuțit
 Ca o muche de cuțit,
 Pe dealul cu Ciulinele
 Tot plângându-și zilele,
 Talpa albă sgârâind
 Cosița galbenă despletind,
 Lacrămi ca bobul vărsând.
 Pe unde călcă
 Mândru busuioc crește.
 Și cum sfânta tot jelește

Iată'n drum se întâlnește
Cu un lucrător de lemn.

— Bună ziua, meștere de lemn, a zis sfânta.

— Mulțumesc, a grăit el, ce plângi Maica Domnului, ce te căinezi?

— Doamne, d'apoi cum nu m'oiu plânge, nu m'oiu căină, când am avut un fiu și pe acela mi l-au luat jidovii cei păgâni.

— Eu acum vin de acolo, răspunse meșterul. Mi-au spus jidovii să fac piroanele subțirele; da eu le-am făcut lungi și groase ca să fie lui Domnu Hristos vârtoase.

Maica Domnului a zis așa:

«Meștere, Meștere,
Să lucri cu anu
Și să capeți banu».

Și de atunci tâmplarul muncește mult, ca să câștige un ban.

De acolo merge Maica Domnului pe cel deal ascuțit ca o muche de cuțit, unde lacrima cădea, în urmă-i mândru busuioc creștea.

Mergând Maica Domnului s'a întâlnit cu meșterul de fier.

— Bună ziua, meștere de fier, i-a zis dânsa.

— Ce plângi, ce te căinezi, Maica Domnului?

— Cum nu m'oiu plânge și nu m'oiu căină, a răspuns ea, când am avut un fiu și pe acela mi l-au luat jidovii cei păgâni?

— Eu de acolo și viu, a zis el, și jidovii mi-au spus să fac piroane lungi și groase, da eu i-am făcut scurte și subțirele, să-i fie lui Dumnezeu Hristos mult ușurele, că mult bine a făcut pe lume.

Și Maica Domnului i-a zis:

«Meștere, meștere,
Să dai odată cu ciocanu
Și să capeți banu».

Și de atunci fierarul face un cuiu și ia paraua.

Se duce Maica Domnului înainte și ajunge pe lângă o baltă și vede o broască făcând «oac!»

— Bună ziua, broască, i-a zis sfânta.

— Ce plângi, Maica Domnului și te căinezi? o întrebă broasca.

— Doamne, broască, am avut un fiu și pe acela mi l-au luat jidovii cei păgâni.

— Doamne, Maica Domnului, grăi broasca. Da eu că am avut douăsprezece copii și a venit o roată forforoată și mi-a luat pe toți odată și numai unul mi-a rămas.

— Cheamă-l, broască să-l văd și eu, îi vorbi sfânta.

Și broasca l-a chemat:

«Toamă, Tomoloace,
Vin' la mama 'ncoace.
Toame, Tomoloc,
Vin la mama 'n loc».

Și, nu mult și vine un broscoiu :

Din picioare crăcănețel
Și din ochi bulbucățel.

Și broasca a făcut «Oac!». Iar Maicei Domnului i-a venit a râde și a zis :

«Broască, broască, unde-i fi tu să fie apă bună, să mori și să nu te împuțești».

Și de atunci ci-că dacă moare o broască în o fântână nici ea nu se împute, da nici apa nu se strică.

Și s'a dus Maica Domnului
Pe un deal ascuțit
Ca o muche de cuțit,
Talpă albă sgârâind,
Cosiță galbenă despletind,
Lacrămi ca bobul căzând.
Unde lacrima cădeă,
Mândru busuioc creșteă.

Și-a ajuns la poarta lui Pilat
Unde eră o cruce de brad.
Dă cu piciorul stâng în poartă,
Poarta nu s'a deschis
Și a dat cu piciorul drept,
Și poarta s'a deschis.
Intră în ogradă.
Masa lungă eră întinsă
Ca praznic după Domnu Hristos;
Erau tăeți
Doi berbeci și doi cucoși, toți fierți.

Și jidovii au zis :

— Ce cauți, Maica Domnului?

— Dați-mi fiul.

— Atunci ți-om da noi fiul, au răspuns dâșșii, când s'or bate berbecii iștia în capete în mijlocul ogrăzei și cucoșii or bate din aripi și or cântă.

Atunci berbecii au înviat și s'au bătut în capete în ogradă; iar cucoșii au bătut din aripi și au strigat : «Cucuriguu !»

Atunci a înviat Domnu Hristos.

Iar în bătaia cucoșilor din aripi ci-că i-a stropit cu sos pe jidovi pe obraz. Și de atunci ci-că unii jidovi is pistrui pe față. Iar Ovreii au zis : — Acum du-te și ți-l ia și Maica Domnului a găsit mormântul gol și pe Domnul Hristos la cer.

* * *

Cine a spune asta toată viața:
 Seara și dimineața
 Fie omul cât de păcătos
 Il scoate Domnu Hristos:
 Dintre neguri
 Dintre păcuri
 Dintre posturi păcătoase.
 Domnu Hristos cu noi în casă!

Ei, ai știut-o? zise el, după ce sfârși:

— Bine, îi spun, eu am știut-o, da de mult, da nu dela d-ta, ei dela Ion a Aniței.

— Și el tot așa și-a spus-o?

— Cam așa, da nu ca d-ta.

Atuncea, iacă-te acū s'o ai și dela mine.

.....
 Și iată că v'o dau s'o citiți și d-voastră; iar dacă știți careva și în altfel, nu pierdeți pricina și o scriți și o tipăriți s'o citesc și eu, dacă v'o fi voia, că e păcat să se piardă niște podoabe, care odată eu trecerea celor ce le știu în altă lume se duc și ele.

Ion Dragoslav.

BOALELE COPIILOR

POJARUL

La început: slăbiciune, friguri, strănut, ochii lăcrămează și se roșesc, tuse sgomotoasă, câteodată curge sânge din nas și puțină diaree.

După trei patru zile, câteodată și mai curând, ies pe barbă, pe față pete mici roșii, cari se întind apoi peste tot corpul.

Dacă copiii bolnavi sunt bine păziți de frig, pojarul e boală ușoară; dar e bine să chemați doctorul când observați că au ieșit petele.

(După Dr. Bachelet).

Țigancă la izvor
(De pe un tablou al lui N. Grigorescu).

CUM SĂ-MI CRESC COPILUL?

— Mic sfătultor pentru mamele tinere¹⁾ —

(după IOHANES HAASE)

Primele începuturi ale educației

La început, educația copilului stă numai în mâna mamei. Căci mama este mai aproape de copil și educația trebuie să înceapă îndată după naștere.

Pentru o mamă adevărată este o datorie plăcută, de a-și liniști ea singură copilul și ar face o mare nedreptate, dacă fără nevoie, din motive egoiste numai, n'ar voi să-i dea ea însăși hrana pe care a primit-o dela Dumnezeu, anume pentru dânsul.

De aci începe educația și anume cea materială, obișnuirea cu ordinea.

Obișnuința materială

Mai întâiu din două în două sau din trei în trei ore; iar mai târziu, mai rar, copilul trebuie să-și primească hrana. In intervalele dintre aceste puncte, cum și în timpul nopții nu i se dă nimic, ori cât de mult ar țipă. Căci o mamă înțeleaptă știe că nu țipă de foame copilul, când i s'a dat hrană la punctele hotărâte, ci se gândește că stomacul micuț are novoe de repaus și nu trebuie să fie într'una turburat. Puii de pasări în timpul nopții nu mănâncă nimic și cu toate acestea nu flămânezesc. Țipătul co-

¹⁾ Vezi No. 38.

pilului este însă mișcarea de care are nevoie stomacul pentru digerare.

Nu-l obișnuiești să-l liniștești prin mângâiere. Culcat în pat, stă mai bine decât în brațele tale.

Dar dă-i câte-o linguriță de ceaiu sau de apă, când i s'a uscat gâtulejul țipând.

Obișnuiește-ți copilul cu cea mai mare curățenie.

Dacă nu poți să-l îmbăiezi în fiecare zi, cel puțin să-l speli peste tot corpul. Scoate-l la aer liber, dacă se poate în fiecare zi și anume: atunci când s'a ridicat soarele și îngrijește ca totdeauna să fie aer curat în camera în care e copilul. Nu-l înveli în perini grele de puf și nu-l acoperi la față, ca să nu inspire iarăși aerul expirat. Nu-l înfășă în scutece, ci lasă-l să-și miște liber, mâinele și picioarele.

Mihail N. Popescu
Seminarist, Negoești-Dolj.

G H I C I T O A R E

Renul care și-a pierdut stăpânul

Unde e stăpânul? Căutați-l

Românul în America

Se știe că în America se află azi mulți Români așezați în diferite orașe; cei mai numeroși sunt din Ardeal. Socotim că va interesa pe cetitori să reproducem un articol publicat într'un ziar „America”, ce apare în Cleveland (Ohio), despre starea Românilor de acolo:

Dacă am rămas înapoi în cultură față de alte neamuri, acest lucru e pricina că neamul nostru e ca oțelul cel călit și oricât l-ai suci și învârti, firea lui îndărătnică, l'a făcut să treacă nepăsător peste povețele bune ale multor oameni învățați, cari au căutat în feluri și chipuri, să-l aducă în sentimentele lumii civilizate de azi.

Și poate îndărătnicia asta atât de puternică născută în simțul neamului nostru, a fost cauza că acest neam atât de mic, răslețit între neamuri atât de mari, a trăit până în acest veac de lumină, când puterea armelor a scăzut așa de mult și în locul ei se poartă azi războiul cu armele culturai, în acest veac, când un popor cult subjugă pe altul pe teren economic și industrial fără să verse sânge.

Acum câteva sute de ani, încercat-au Turcii să cuprindă cele două țărișoare românești: Muntenia și Moldova, dar s'au lovit de îndărătnicia unui popor care credea orbește în credeul lui național și groaznicul potop turcesc, n'a putut să potopească aceste mici țărișoare.

Trecut-au apoi peste țările românești urgia Fanarului, care a sput întocmai ca lipitorile bunurile și vloga acestei țări, dar grație îndărătniciei neamului nostru, Țările românești n'au ajuns provincii grecești.

Trecut-au apoi în crucișul și curmezișul lor, catanele austriace și cazacii rusești, jefuit-au și ei ce au găsit, dar n'au putut jefui îndărătnicia acestui neam, care se apăra cu îndârjire, cu toate mijloacele ce-i cădeau mai bine la îndemână.

Apoi după ce sute întregi de ani, cerul național al acestui neam, începù să se limpezească de norii groși ai luptelor, o rază dulce de mângâere a încălzit inimile tuturor și luptele certelor pentru domnie au încetat deodată cu unirea celor două țărișoare, cari până aci dusese luptele fiecare pentru ea.

Numai Ardealul săracul a rămas tot pe mâini străine, pe mâinile fiilor lui Arpad, din vestitul și sălbaticul neam al Hunilor, dar cu toată truda zadarnică a călăilor noștri Maghiari, îndărătnicia noastră a rămas tot cea veche, credeul nostru național e întrupat în inima fiecărui român, și până când Românii vor avea inimă în pieptul

lor, zadarnic cearcă Ungurii să nimicească un popor, care are în piept o inimă românească și o îndărătnicie care întrece pe oricare a altui popor de pe rotogolul pământului.

Ungurii au luptat ca să cuprindă Ardealul, căci au auzit că e o grădină minunată și că apele acestei grădini frumoase, mână pulbere de aur, și dacă Ungurii pe acel timp erau și cam sălbatici, o poftă sălbatică i-a cuprins, să pună piciorul lor în această țară stăpânită pe acele vremuri de un voevod care nu era pregătit să lupte cu niște neamuri, pribegite din pustiurile Asiei, care plecaseră cu dorul de a jefui, pe unde vor putea.

Azi deși Ungurii nu-și cunosc leagănul lor național din Asia, totuși se pretind numărați între popoarele civilizate și tare li-e necaz, când le punem sub nas istoria neamului nostru și le spunem verde că noi ne cunoaștem leagănul nostru național, că cunoștințele noastre istorice sunt cu mult mai vechi ca ale lor.

Birurile grele și goana nebună a vitregei politice ungurești, de a ne răpi limba și amestecul guvernului în trebile noastre bisericesti, au îngreunat peste măsură viața noastră națională și economică din Ungaria și mulți din Românii noștri au fost siliți să-și caute o viață mai potrivită peste granițele țării, unde au găsit libertate mai mare și câștig mai frumos. Acum douăzeci de ani vămile dela granițele dintre România și Ungaria, erau înțesate de Români pribegi așa cum e acum la Elis-Island, a Americii. Moțul din munții apuseni ai Ardealului în doinele lui tânguioase cântă : „*Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă 'n poartă'*". Apoi țărișoara ospitalieră a României, devenind prea mică pentru puhoiul de neamuri pribegite ale Ungariei și acești pribegi au început să roiască cu zecile de mii, mai apoi cu sutele de mii, spre Canaanul Americii, unde au găsit o libertate mai mare ca în oricare țară de pe rotogolul pământului și mijloace de câștig din cele mai bune.

Și zeci de mii de străini au fost înghițiți de libera Americă, fără să li se mai dea de urmă. Zeci de mii de pribegi pentru pâine, s'au contopit cu Americanii și azi nu-i mai cunoști dintre ei. Dintre toți mai cu seamă Francezii, îndată ce au trecut în America, nu li s'a mai auzit de nume și s'au contopit în Americani. Germanii încă s'a contopit mare parte din ei, apoi Slovacia, Ungurii și alte neamuri, cari au fost răpiți de curentul american. Popoarele slave, și Ungurii, se mai luptă încă din răspuțeri pentru păstrarea elementului național în America, totuși contopirea nu se poate opri. Libertatea popoarelor din America, e ca un fel de magnet, care trage la sine, sentî-

mentul acestor popoare, cari se alipesc cu drag, de interesele acestei țări care i-a nutrit și se fac bucurosi cetățeni Americani.

Dintre popoarele emigrate în America, poporul nostru poate e singurul care nu se poate contopi cu Americanii și puțini sunt cari se hotărăsc să poposească în această țară pentru totdeauna. Dragostea de pământul strămoșesc oricât de sărac ar fi el, e așa de mare pentru Românul nostru, căci ori cât de bine ar trăi în America, totuși el se simte oarecum strâmtorat și ori de câtă libertate s'ar bucura, totuși nu se simte el bine ca la el acasă. O foaie engleză de aici, descrie pe Români astfel: „Românii sunt un popor muncitor foarte bun, dar sunt încăpățânați în naționalismul lor, încât nici odată nu putem aștepta dela ei, să-i vedem cetățeni Americani, ci fiecare stă ce stă aici, apoi pleacă pe la gospodăriile lor din Europa“.

Dar dacă statornicia aceasta atât de îndărătnică, e folositoare, pentru păstrarea elementului național, cu atât e mai stricătioasă, când acioași încăpățânare păstrăm noi și față de cultură, pe când alte popoare se dezvoltă văzând cu ochii.

Orice încercări făcute în America, de a avea un organ românesc mai bogat, o gazetă zilnică, au fost zadarnice. S'au înființat atâtea foi românești și cele mai multe din ele au dispărut din cauza sărăciei, din cauza lipsei unui public mai numeros de cititori. Cele cari au rămas nu se pot lăuda nici una din ele, că sunt bogate, căci atunci ar apare zilnic vreuna din ele.

În schimb însă alcoolismul face pași uriași spre viitor și majoritatea muncitorilor Români cari se reîntorc acasă, dacă duc cu ei ceva bănișori, apoi duc cu ei și obiceiul cum să-i cheltuiască fără de nici un folos. Proverbul românesc zice despre astfel de oameni, că au „Brațe de aur și gură de foc“. Sunt o parte din popor, cari atâta s'au înglodat în patima aceasta uricioasă, că toți bănișorii ce bruma îi adună, curg în tejgheaua cutărui sau cutărui om de afaceri, care face averi din prostia oamenilor fără cumpăt. Când îi pomenești însă de o gazetă românească, fie o carte de citire, din care să-și deschidă și el mintea, ridică din umeri și-ți spune că n'o să se facă Domn. Românul nostru crede că numai pentru aceea trebuie să înveți, ca să te faci Domn. Americanul însă poate să învețe cât de mult, dacă vede, că nu poate să capete o slujbă bine plătită, după învățătura lui, se duce la muncă și lucrează în rând cu oricare muncitor fără să se codească.

Sunt în fabricile din America, destui muncitori, cari odată au fost judecători, primari de oraș și alți slujbași înalți și pentru aceea nu mor de foame cu gândul la domnie. Pentru American, timpul

e bani, și timpul acesta Americanul știe să-l folosească. Pentru el ori munca fizică ori intelectuală e tot una, numai să câștige bani să poată trăi din belșug.

Dela Americani putem să învățăm noi cum să folosim timpul mai bine ca dela ori care-alt popor.

Fumuri de domnie au slujbașii fericitei țări ungurești. Singur poporul dela sate, robește vara întreagă, se scoală de când cântă rândunica și muncește până se întunecă. E deosebirea mare între proletarul și domnul din Ungaria: unul se rățoește la bietul om nepriceput, care-și răsucesce pălăria în mână fâstâcit. Pentru aceea nici nu se pot apoiia în sentimente unul de altul, pentru că pentru un slujbaș de ai noștri, oficiul lui e un fel de privilegiu, care îl întrebuițează prea de multe ori, cu lipsa de buna cuviință.

Poporul nostru ar trebui să înțeleagă că toate lucrurile, toate faptele noastre, să fie cumpătate. Să fim încăpățânați în păstrarea elementului național, dar în organizarea noastră, ar fi bine să căutăm, să privim mai bine, cum se organizează Americanii în mijlocul cărora trăim, cum lucrează domnul slujbaș, mână în mână, cu meseriașul sau zilerul din fabrică, cu farmerul, pentru ridicarea și înflorirea patriei.

De câte ori am zis și trebuie să mai zicem încă, că multe lucruri frumoase, am fi putut face, dacă luam pildă de la străini, și dacă mai lăsam la o parte încăpățânarea noastră. Timpul trece meru și cu trecerea timpului și mijloacele de traiu se împuținează și cine e mai deștept, e în stare să înfrunte loviturile sărăciei.

N. C. Zamfirescu.

Desemn (Caricatură)
(De pe un tablou al lui N. Grigorescu).

DIN ZIARE ȘI REVISTE

Învățământul primar în Japonia

De când cu faimosul războiu din extremul Orient, pe urma cărui trebuia să iasă la iveală energia și inteligența unui popor în plină dezvoltare, de când cu triumful Japoniei, sunt studiate cu mare luare aminte toate instituțiile Japoniei.

Se scriu volume întregi asupra obiceiurilor, asupra artelor și industriei acestei țări, precum se scriu nenumărate studii prin diferite reviste și ziare mari europene, asupra tuturor chestiunilor ce privesc dezvoltarea națiunii japoneze.

Mai acum câțiva ani, înainte de deschiderea focului în Orient, puțini, foarte puțini își dădeau seamă exact de cele ce se petreceau în Imperiul japonez.

Și de aceea s'au întâmplat multe lucruri neașteptate și atunci, precum s'ar mai întâmpla și astăzi oricui și-ar închipui țara și poporul japonez după tiparul oricărei țări și popor din Europa.

Japonia e țara progresului. Și încă a progresului pe toată linia. realizat cu uimitoarele puteri de reușită ale unui neam viguros ce nu vrea să știe ce înseamnă stavilele de nici un fel.

Aceasta o lămurește și mai bine un interesant studiu asupra învățământului primar în Japonia, studiu publicat de marea revistă italiană „Nuova Antologia“.

După o scurtă privire retrospectivă asupra întregului fel de a fi al Japonezilor, autorul articolului de care-i vorba se ocupă în deosebi de dezvoltarea învățământului primar în Japonia.

În această primă etapă a învățământului își concentrează toate puterile civilizatului stat din Orient.

De aceea atâtea griji pentru tot ce privește dezvoltarea învățământului primar, de aceea mai că nu e om de stat care să nu facă ceva pentru această ramură a învățământului, pe urma căreia țara iarăș sporește în puteri.

Nici un ministru de instrucție al Japoniei nu a fost care să nu-și puie tot sufletul pentru prosperarea învățământului primar.

Dascălii cei mai buni, formați în școli normale, în care partea teoretică și cea practică, a predării, sunt deopotrivă de dezvoltate—tinerii dascăli ai școlilor primare japoneze, sunt niște adevărați idealști.

În primul rând închipuiesc-și ori și cine clădirea școlii japoneze: o casă mai mult decât modestă toată de lemn, alcătuită de vreo trei încăperi, din care, cea mai mare, cea mai spațioasă e rezervată

clasei. Bine înțeles, unde sunt comune mari, sunt două sau trei clase de aceasta. Clasa însăș, o încăpere scundă, lipsită de orice podoabe și numai cu mobilierul strict necesar : băncile, catedra, etc.

O parte foarte însemnată în această alcătuire școlară o dă curtea —grădina— a școlii, o curte vastă, din care nu lipsește niciun aparat de gimnastică.

De aceea, după fiecare ceas de studii, elevii es afară, se joacă, și apoi trec la gimnastică, fiind cu toții deprinși să facă figurile cele mai grele, cele mai cu neputință de închipuit din partea unor școlari.

Învățământul însuși ține cinci ani și școlarii li se dă în acest timp pe lângă cunoștinți de scris, citit și socoteala, ceva cunoștinți geografice istorice și apoi îndrumări practice spre diferite meserii.

Astfel că elevii chiar din cursul primar își pot da seama spre ce îi trage inima și curând după ce isprăvesc școala, cei mai mulți intră în diferite ateliere, școli speciale de meserii, de agricultură etc.

Dar, în afară de aceasta, școala primară japoneză joacă rolul precumpănitor în ce privește formarea caracterului micilor elevi.

În această direcție e îndreptată toată grija dascălilor. Cu toții se îngrijesc ca micii școlari să iasă firi puternic înzestrate, gata să se împotrivescă oricăror primejdii, ținându-le piept.

De aci și extraordinara dragoste a micilor japonezi pentru școală, unde se duc ca la o adevărată petrecere și de aci și enormul număr al lor care a fost în 1906—1907 nici mai mult nici mai puțin decât 5.514.735, la a căror educație au contribuit 116.070 profesori, eșiți din școlile normale, într'un număr de 27.269 localuri de școli.

Iată deci, într'o scurtă privire progresele realizate de luminata Japonie într'o ramură a învățământului de care atârnă însăș buna desvoltare a unui popor.

Și iată de ce viteazul și inteligentul popor japonez nu știe ce înseamnă stavile, când e vorba să-și împlinească menirea lui !

(„Secolul“).

Curățirea aerului dintr'un apartament

Puneți o doniță cu apă în cameră și în câteva ceasuri apa va înghiți aproape toate gazele respirate. Aerul din odaie se va curăți dar apa va fi murdară, de aceea va trebui s'o schimbăm des. Cu cât apa e mai rece cu atât atrage mai mult gazele. O doniță cu apă absoarbe 2 litri de acid carbonic și mai mulți litri de amoniac. Dacă apa e rece ca gheața, puterea de absorbire e de două ori mai mare.

(Almanachul sănătății.)

DE LA FRAȚI

O nouă adunare a Românilor de peste munți s'a ținut în localitatea *Iablanița* din Banat.

Dupăcum se spune,— zice «Foaia poporului» din Sibiu — urzitorii acestei adunări au fost câțiva țărani, cări au luat parte la marea adunare ținută acum câteva săptămâni la Lugoj. Acești țărani, îndată după întoarcerea lor dela Lugoj, s'au hotărît ca să aranjeze și în părțile lor o adunare. Deodată s'a răspândit vestea ca fulgerul, iar oamenii de prin satele dimprejurul Iablaniței nu mai puteau de bucurie.

Iată, după «Poporul român» din Budapesta, cum a decurs aceasta mișcătoare adunare:

La 3 ore punctual s'a început adunarea pe piața cea mare dinaintea casei comunale. Eră ridicată aici o tribună încăpătoare cu două mese.

Dinaintea acestei tribune o mare de oameni. Poporul întreg din Iablanița și din alte 23 de comune împrejmuitoare eră de față.

Erau de față cel puțin 6000 de oameni. Multe dame din apropiere și din depărtări. Dela Băile-Herculane a venit d. și d-na dr. Ioanovici cu d-șoara Brediceanu (Lugoș). Din o singură comună sosiră înainte de ameazi 270 de oameni toți cu crengi verzi în mâini, conduși de un țăran, au intrat în sat și până în piața mare cântând dintr'un puternic cor doina lui dr. Vlad.

La orele 3 punctual ia cuvântul părintele *Gheorghe Tătucu*. Adevărat uragan de aclamări îl întâmpină.

La propunerea părintelui Gh. Tătucu adunarea aclamă de *președinte pe preotul dr. Ioan Sârbu*, de notari pe *Ioan Bogoieviciu și Nicolae Magheriu*.

Președintele *dr. Ioan Sârbu* deschide adunarea cu un discurs luminat și bine simțit. Dă apoi cuvântul pe rând următorilor oratori;

dr. Ioan Suci, dr. Ales. Morariu (adv. în Caransebeș), Ion Vasii (econom în Satumic), dr. Gheorghe Gârda (adv. în Făget), dr. Victor Bontescu, dr. Iustin Marșieu, Vasile Goldiș, dr. Aurel, Vlad și dr. Ștefan C. Pop.

O frumoasă asemănare, pe care a făcut-o d. dr. V. Bontescu merită a fi țintuită aici.

Viile țării — a zis d. V. Bontescu — „au fost pustiite de floxeră. Atunci cumințenia oamenilor a aflat un nou soi de viță, mai trainică, decât vița veche. Dar s'a constatat și aceea că pentru cultivarea rodnică a acestei vițe trebuie să *rigolăm pământul*, adică să întoarcem pământul, cam dela 1 metru din jos în sus. Și statul nostru este bântuit de floxera nedreptății și răutăților de tot soiul. Nu este nici aici alt modru de scăpare, de cât să *rigolăm pământul* vieții de stat. Straturile poporului cele mai de jos să le punem deasupra și în stratul acesta să plantăm vița nobilă a sufragiului universal. El va da roade îmbelșugate“.

În fine d. dr. Ioan Popovici, avocat în Orșova, a prezentat proiectul de moțiune, care s'a primit cu mare entuziasm.

Au sosit telegrame de felicitare din multe părți ale Bănătuului, toate însuflețitoare și exprimându-și deplina încredere în comitetul național.

Terminându-se toate agendele adunării, președintele d. dr. Ioan Sârbu mulțumește oaspeților, cari au venit din mari depărtări spre a lumină și a îmbărbăta poporul românesc din graniță la perseveranța în credința către partidul național român și către comitetul executiv al acestuia; mulțumește poporului, care a venit într'un număr atât de mare și a dovedit o însuflețire înveselitoare pentru cauza sfântă a neamului nostru; dă expresiune nădejdei sale, că Severinul în scurtă vreme se va scutura de rușinea, în care l-a confundat temeritatea unor elemente catilinare și va străluci iar în splendoarea sa cea veche, rogă apoi pe frații veniți din alte comune, ca să se depărteze în liniște la comunele lor, vestind tuturor mai departe cele auzite și hotărâte în ziua de azi la Iablanița.

Iată cum apreciază *Românul* din Arad, organul comitetului național român, însemnătatea acestei adunări:

Adânc mișcat de măreția zilei de ieri, simțesc insuficiența puterilor mele pentru a releva însemnătatea istorică a manifestației puternice neașteptate, chiar din centrul Severinului. Adunarea aceasta întocmai ca cea dela Igrîș, nu a fost inițiată din partea comitetului național, nici chiar de către intelectualii și conducătorii politici din partea locului: ea a fost cerută de însuș poporul. În fruntea acestui popor, ce e drept, se află preotul *Gheorghe Tatu*, un adevărat apostol al cauzei românești. Dar chiar el însuș a fost surprins, a fost frapat de ceea ce s'a întâmplat.

Adunarea dela Iablanița n'a fost numai o răsuflare a sănătății după boala grozavă, de care sufereă Severinul de vr'o zece ani de zile sub spaima îngrozitoare a unui trădător fără suflet și conștiință, ea n'a fost numai manifestarea voinței generale de reculegere și

reînchegare a grănițelor, — adunarea dela Iablanița a fost o splendidă învingere a partidului național român din Ungaria și Transilvania, a fost o superbă manifestare a poporului pentru comitetul executiv al acestui partid. După atâtea zile urâte și amare, după atâtea frământări pricinuite de ambițiile deșerte și absolut neîntemeiate, adunarea dela Iablanița va să zică verdictul poporului românesc pronunțat pentru solidaritatea națională și pentru disciplina de partid.

Clopotnița Sf. Gheorghe din Suceava
(după restaurare).

Concursuri și condiții de admitere în școli

Școala de mișcare

Joi 1/14 Septembrie 1911, se va ține concurs la Direcțiunea C. F. R. în localul Școlii de mișcare din calea Grivitei No. 138, vis-a-vis de gara de Nord, pentru admiterea elevilor în școala specială de mișcare a drumurilor de fer.

Candidații pentru a putea fi admiși la concurs, trebuie să îndeplinească condițiunile următoare:

a) Să fie Români sau naturalizați;

b) Să fi absolvit cu succes cel puțin 4 clase gimnaziale, reale sau comerciale. Absolvirea studiilor indicate aci trebuie să fie făcută numai în gimnaziile, liceele sau școlile comerciale ale Statului sau recunoscute de Stat;

Absolvenții școlii de conductori de pe lângă școala națională de poduri și șosele, vor putea fi admiși la concurs considerându-li-se studiile echivalente cu studiile a 4 clase secundare.

c) Să dovedească cu act în regulă că au satisfăcut legea de recrutare în armată;

d) Să aibă o conduită bună și să nu fi fost isgoniți din vre-o școală sau dintr'o funcțiune;

e) Să aibă etatea dela 21 până la 30 ani, adică la 1/14 Septembrie al anului de admitere, să fi împlinit deja vârsta de 21 ani, sau să nu fi întrecut 30 ani;

f) Să aibă o vedere bună și să fie de o constituție robustă, bine dezvoltată și fără nici un defect ce ar putea cu timpul să-i facă incapabili pentru serviciul căilor ferate.

Înșușirea condițiunilor prescrise mai sus, afară de aceia de sub litera f. se va justifica prin acte autentice și legale, ce se vor anexa la petițiunea prin care solicită admiterea la concurs.

Aceste acte sunt următoarele:

1. Actul de naștere întocmit conform legii;
2. Certificatul Primăriei unde locuiește candidatul, prin care să se constate că este născut din părinți români, sau naturalizați români, arătând și profesiunea părinților și în care să se arate colegiul electoral în care părintele este sau a fost înscris legalmente;

3. Un certificat din partea aceleiași autorități prin care să se constate că candidatul are o bună conduită. Acei ce se găsesc în serviciul C. F. vor prezenta o asemenea arătare din partea Inspecțiunilor de Mișcare. Candidații, care au făcut serviciul militar și s'au eliberat gradați din armată trebuie să prezinte și certificat de bună conduită dela autoritatea militară respectivă;

4. Certificatul pentru terminarea cu succes a 4 clase gimnaziale, reale sau comerciale sau diploma școlii de conducători. Nu se cere diploma de capacitate pentru absolvirea clasei a IV-a.

5. Un act al depozitului de recrutare respectiv, care să certifice pozițiunea tânărului față cu legea de recrutare;

6. Actul de vaccinare.

Candidații în ale căror acte se găsește o nepotrivire de nume, vor trebui să prezinte un certificat din partea Primăriei prin care să se arate că posesorul lor este una și aceeași persoană.

Pentru probarea condițiunii dela punctul f. concurenții vor fi supuși, la începutul concursului, unui examen medical la București, din partea medicilor Administrațiunii căilor ferate pentru constatarea stărei sănătății și a constituțiunii fiecăruia.

Doritorii de a intra în această școală, vor trimite la Direcțiunea Generală C. F. R. din București, până cel mai târziu Vineri 12/25 August inclusiv o cerere scrisă de ei singuri, cu indicațiunea exactă a domiciliului candidatului și însoțită de toate actele, arătate dela punctele 1—6 inclusiv.

Candidații cari vor însuși toate condițiunile prescrise mai sus, vor fi înștiințați pentru a se prezenta la examenul de admitere.

Acei ale căror acte, nu sunt suficiente vor fi încunoștiințați despre aceasta, înapoiindu-le totodată și actele.

Candidații cari nu locuiesc în București, vor veni la concurs în București cu cheltuiala lor, neacordându-se nici o înlesnire de transport.

Nimeni nu poate fi admis în școală fără concurs, trecut înaintea unei comisii.

Concursul de admitere va fi scris și oral.

La proba scrisă candidații trebuie să facă în timp de câte o oră, probleme asupra aritmeticii și o compunere asupra unui subiect luat din cunoștințele, ce trebuie să posede și care li se va da de comisiunea examinatoare.

La concursul oral candidații trebuie să răspundă la chestiuni aritmetice, sistemul metric, geografia elementară, geometria elementară și istoria țării.

Cursurile regulate din școala de mișcare vor începe în ziua de Luni 19 Septembrie st. n. (2 Oct. st. n.) anul curent.

Prin urmare concurenții admiși trebuie să se prezinte la școală neapărată la această dată.

Întârzierea peste 8 zile, atrage după sine ștergerea din controalele școlii.

Elevii admiși în școală primesc pe timpul cât durează cursurile o diurnă lunară de 60 lei.

Toți sunt datorii a semna cu regula cuvenită o declarațiune făcută conform art. 14, din regulamentul școlii de mișcare, care sună astfel: Elevii admiși se confirmă de Direcțiunea Generală și subseriu o declarațiune, prin care se obligă să restituie Administrațiunei C. F. R. diurnele și apunamentele ce vor fi primit, dacă se vor retrage sau se vor exclude din școală, înainte de terminarea cursurilor, sau dacă se vor retrage din serviciu înainte de a fi funcționat cel puțin un an.

Această declarațiune este următoare:

DECLARAȚIUNE

„Sub-semnatul fiind admis ca elev de Onor. Direcțiunea Generală a C. F. R. în școala specială de mișcare, declar în conformitate cu art. 14, din regulamentul acestei școli care s'a publicat în „Monitorul Oficial” No. . . . din că mă oblig a termina această școală și a nu mă retrage dintr'însă cât timp nu voi fi exclus de Onor. Direcțiune a C. F. R. și mai mă oblig ca, după complecta terminare a școlii să funcționeze cel puțin 1 an în serviciul ce mi se va încredința de Administrațiunea C. F. R.

În consecință declar că mă oblig a restitui Administrațiunei C. F. R. precum și în cazul când după complecta terminare a școlii mă voi retrage din serviciul C. F. R., înainte de a fi funcționat un an cel puțin, în acel serviciu, după terminarea școlii”.

Direcțiunea Generală.

București în Iulie 1911

Școlile inferioare de agricultură

Ministerul cultelor și instrucțiunei publice, face cunoscut că concursul pentru admiterea de elevi, în școlile de agricultură dela Roman, Strihăreț (județul Olt), Armășești (jud. Ialomița), Nucet (jud. Dâmbovița), Alexandria și Viticultura dela Odobești (Putna), se va ține în ziua de 16 August curent la reședința fiecărui județ pentru bursele acordate de județe și comune, iar la 6 Septembrie curent, în localele școlilor de agricultură pentru bursele Statului pentru cele neocupate la județe, precum și pentru ocuparea locurilor de solvenți.

Condițiunile de admitere la examen sunt:

1. Să fie român, fiu de sătean agricultor condițiune esențială pentru ocuparea burselor dela județe și comune; iar pentru ocuparea burselor Statului și locurile de solvenți se admit la examen și elevii

ai căror părinți nu sunt agricultori sau nu locuiesc la sate proporția acestora va fi de 10 la sută din întregul efectiv al școlii.

2. Să aibă vârsta de cel puțin 14 ani împliniți. Se poate acorda dispensa în minus de cel mult 6 luni în caz când numărul candidaților cu vârstă completă ar fi mai mic decât numărul de elevi ce urmează a se primi în școală.

Dispensele se acordă de comisiunile examinatoare respective.

3. Să fie sănătos, bine dezvoltat și fără nici un defect. Constatarea se va face de medicii județelor, iar la concursurile ținute la școala de agricultură de către medicul școlii.

4. Să fi terminat cursul primar complet.

5. Să treacă un examen de admitere de cetire, scriere, aritmetică și geometrie.

Inscrierile la examenele de admitere se vor face până în seara zilei de înaintea cursurilor.

Cererea de înscriere cu arătarea profesiunii și a locuinței părintelui sau tutorelui se va adresa direcțiunilor școlilor arătate mai sus, prefectilor pentru concursurile dela județe.

Ea va fi scrisă și subscrisă de părintele sau tutorele candidatului când el e minor, ori de el singur când e major și va fi însoțită de actul de naștere, de vaccină, certificatul de absolvire a cursului primar și certificatul primăriei unde domiciliază prin are să constate că candidatul e fiu de sătean agricultor (candidații orășeni fiind dispensați de acest act). Prin cerere se va arăta anume dacă tinerii candidează la burse sau că vor să urmeze școala ca solvenți. Pentru dobândirea bursei nu se cere act de sărăcie; se vor preferi însă, în condițiuni egale, candidații fără mijloace și bine dezvoltați.

Dacă candidații la bursă sunt absolvenții unei școli elementare de agricultură bursele se dau fără concurs numai în baza certificatului de absolvire dela școlile respective, preferindu-se cei lipsiți de mijloace.

Dacă însă numărul candidaților absolvenți de școale elementare de agricultură este mai mare decât numărul bursei date de județ, se va ține concurs numai între ei, excluzându-se cei cu curs primar.

Candidații cari după răușită la examen vor să urmeze școala ca solvenți, vor depune odată cu cererea de înscriere și o declarație legalizată de primăria comunei unde domiciliază candidatul, părinții sau tutorii și prin care se obligă a plăti o taxă de 250 lei pe an, pe tot timpul cât vor dura cursurile școlii.

Plata taxei se va face în două cășturi la 1 Oct. și la 1 Aprilie al fiecărei an.

Elevii vor avea în școală locuință, luminat, încălzit, spălat și hrana.

Candidații cari odată cu cererea de înscriere nu vor depune actele arătate mai sus nu vor fi admiși la concurs.

Examenul de admitere se va începe în zilele arătate mai sus în localurile fiecărei școale de agricultură și la prefecturi.

Bursierii primiți în urma concursurilor dela județe, când

se vor prezenta la școala unde au fost repartizați de minister, vor depune direcțiunii școalei toate actele notate mai sus, în baza cărora au fost admiși.

Uniforma ca îmbrăcăminte nu se impune: elevii vor purta orice haine cu condițiune să fie curate și suficiente pentru întreținerea curățeniei. Pentru rufăria necesară corpului, cum și a cea privitoare la așternut se vor cere lămuriri la direcțiunea școalei. Ca unelte vor trebui să aibă: o sapă, un hârleț (casma), o furcă de fier, o coasă, o seceră, o greblă de lemn și un cuțit de altoit.

În școala de agricultură dela Alexandria se primesc tot sub condițiunile arătate mai sus, cu deosebire că acei cari vor voi să urmeze școala pe cheltuiala lor, vor plăti o taxă de 12 lei pe lună, pentru care vor primi locuința și nutrimentul dela școală.

În școala de cultură dela Armășești, elevii, pe lângă știința agriculturii, mai învață ferăria, lemnăria și rotăria, iar în cea dela Nucet butnăria (dogăria), lemnăria și ferăria.

Absolvenții școalelor de mai sus primesc 90 la sută din venitul culturilor făcute pe moșia școalei, după scăderea cheltuielilor.

Școala Normală a „Societății” pentru învățatura poporului român

Se aduce la cunoștință că la școala normală a „Societății” pentru învățatura poporului român din București, sunt vacante 33 locuri pentru anul școlar 1911—1912.

Din aceste locuri 28 sunt pentru clasa I, iar 5 pentru clasa IV.

Cererile de înscriere se vor adresa direcțiunii școalei până la 31 August cel mai târziu, iar examenul de admitere începe la 1 Septembrie a. e.

În orice cerere de înscriere la concurs se va specifica dacă aspirantul candidează pentru un loc de bursă sau de solvă și va fi însoțită de următoarele acte

Pentru clasa I-a

1) Extractul de naștere, din care să se constate că aspirantul are vârsta între 13—17 ani împliniți;

2) Actul de vaccină, sau dovadă că a zăcut de vărsat;

3) Un certificat al primăriei locale prin care să se arate calitatea de fiu de român;

4) Certificatul de absolvire al unei școli primare, urbane sau al unei școli rurale complete.

Dacă aspirantul candidează pentru bursă, la actele de mai sus se mai adaugă și următoarele:

1) Un certificat al receptorului fiscal respectiv prin care să se arate amănunțit dările ce plătește reprezentantul legal al aspirantului către stat, județ și comună. Acest certificat trebuie vizat de administrația financiară respectivă;

2) Un certificat al primăriei locale, prin care să se arate amănunțit; numărul copiilor și vârsta fiecăruia cum și averea, pe care o posedă reprezentantul legal al copilului. Aspiranții pentru clasa IV-a vor anexa la cerere următoarele acte:

1) Extractul de naștere, din care să se constate că n'a trecut de 19 ani în momentul începerii concursului;

2) Actul de vaccină sau dovadă că a zăcut de vărsat;

3) Actul prin care să se dovedească calitatea de fiu de român;

4) Certificatul de absolvire a patru clase gimnaziale sau a primelor patru clase de liceu:

5) Certificatul de bună purtare liberat pe hârtie timbrată de direcțiunea gimnaziului sau a liceului unde candidatul a urmat cursurile.

Deasemenea se mai aduce la cunoștință că în conformitate cu art. 9 din regulamentul de administrație interioară a școalelor normale se pot acorda dispense de vârstă cel mult până la 6 luni în plus de direcțiunea școlii."

Dispensa în minus nu se acordă.

PAGINA COPIILOR

Jocul cu scaunul

Iată, copii, un joc de iscusință, dar băgați de seamă să nu vă loviți!

Puneți scaunul așa cum se vede în figură și așezați o

bomboană sau o bucată de zahăr pe spatele lui, cum se arată aici. Apucați-o cu gura și... poftă bună!

REGULĂ

În Austria, un călător străin, rupând o cracă cu câteva prune, dintr'un prun de pe marginea șoselei, pe unde trecea el cu trăsura, a fost amendat cu 5 coroane, îndată ce a ajuns la primul orașel. Acela, care a anunțat sergentul-var-dist, a fost chiar birjarul, fiindcă în țările străine se pune atâta preț pe lucru obștesc (public), încât fiecare cetățean are dreptul și datoria de a apăra ceea ce aparține tuturor. Amenda se achită imediat sergentului, care liberează dintr'un carnet anume, chitanțe în regulă.

(Calendarul Leonte).

Biserica Sf. Gheorghe din Suceava
(după restaurare).

Ataşații comerciali români în străinătate

Se știe că ministerul industriei a înființat mai multe posturi de atașați comerciali români în străinătate.

În acelaș timp, le-a comunicat că, prima lor îndatorire este să servească, cât mai grabnic și mai exact, cererile de informațiuni comerciale și industriale ce vor primi din țară.

Comercianții și industriașii noștri au trei izvoare oficiale dela cari pot lua informațiuni și anume:

1. Biourul nostru central de publicațiuni și informațiuni comerciale din Ministerul industriei și comerțului;
2. Bioururile regionale de pe lângă Camerele de comerț, și
3. Corpul atașaților comerciali.

Cererile de informațiuni pot fi adresate direct atașaților comerciali, arătându-se, lămurit și cetăț, obiectul cererii, numele și adresa solicitatorului. Răspunsul li se va da în mod cu totul gratuit.

Țările pentru cari se pot cere informațiuni industriale și comerciale locale și adresele atașaților noștri comerciali sunt cele de mai jos:

Pentru Austro-Ungaria, d. G. Moroianu, Legațiunea României, Viena IV, Heugasse 48;

Pentru Franța și Anglia, d. M. Holban, Paris, rue dela Boétie, 132;

Pentru Germania. d. C. Niculescu-Telega, Hamburg, Palast-Hôtel;

Pentru întregul Orient, d. N. Răducanu-Popescu, Legațiunea României la Constantinopol;

Pentru Egipt, d. I. Ionescu, Alexandria, Wm. H. Müller & Co., secțiunea muzeului comercial;

Pentru Smirna, d. St. Lupașcu, Smirna, W. F. van der Zee, Agenția serviciului maritim român, secțiunea muzeului.

CĂRȚI PRIMITE LA REDACTIE

1. *Statutele Casei de sfat și cetire din Calimăneasa, comuna Valea Rea (Jud. Tecuciu)* 1911 Vălenii de munte, Tip. „Neamul Românesc“ 1911.

2. *Istoricul Bisericii Precista din orașul Bacău*, de parohul bisericii Sachelarie Teodor Zota, licențiat în teologie. Bacău 1911.

3. Nicolae Fîru, *Date și documente cu privire la istoricul școalelor române din Bihor*, Arad 1910. Tipografia diecezană.

4. Dr. A. Urbeanu, *Neobiobăgia și capitalismul față de hrana populației*. Răspuns d-tui C. Dobrogeanu Gherea. Buc. Tip. Poporul 1911.

5. *Istoria partidelor politice în România de A. D. Xenopol*. Vol. I, Partea I dela origini la 1848. Buc. 1911. Partea II dela 1848 la 1866, Buc. 1911.

Vom reveni asupra celor din urmă scrieri.

R.

REGULAMENTUL

Burselor fiicelor de militari din fondurile Casei Dotațiunei Oastei

În urma raportului d-lui ministru de război, M. S. Regele a aprobat un nou regulament pentru bursele fiicelor de militari.

Casa dotațiunei oastei, în conformitate cu articolul 3 din legea sa organică din 5 Aprilie 1862, care prevede că excedentele disponibile se vor putea întrebuința și spre a face instituțiuni folositoare armatei, va putea acorda, asupra acestor excedente și în limitele creditelor înscrise anual în budget, burse sau semiburse, pentru școalele secundare sau profesionale, ori cărți de studii fiicelor de ofițeri, fie aceștia în serviciul activ, fie pensionari, dâșii sau urmașii lor.

Fiicelor de subofițeri în serviciul activ, precum și subofițerilor cari au făcut campania din 1877—78, li se vor putea acorda semiburse, însă numai pentru învățământul profesional.

Pentru acordarea burselor și semiburselor se va cere dovedirea prin acte a unei pozițiuni materiale din care să rezulte anevoința de a face față cheltuelilor necesare pentru instrucțiunea copiilor.

În afară de această dovadă prin acte scrise, ofițerii și subofițerii, și în genere toți cei cari solicită acest sprijin din partea Casei dotațiunii oastei, sunt ținuți ca pe a lor personală răspundere, să ateste în petițiunea cu care depune actele că în afară de soldă sau pensiune, nu mai posedă nici un fel de avere, decât cea indicată în actele pe cari le prezintă.

Cererile pentru acordări de burse și semiburse trebuiesc primite la Casa donațiunei cel mai târziu până la 15 Iulie a fie-cărui an.

VEDERI DIN BUCUREȘTI

Ministerul Agriculturii

LICITAȚIE

În ziua de 26 Iulie 1911, ora 10^{1/2} a. m., se va ține la Eforie, B-dul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, pentru vânzarea de veci, a loturilor din Sinaia mai jos notate și anume.

Strada Brătianu

1. Lotul No.	2	în supr. de	1.270 m. p.,	a lei	2.—	m. p.,	gar. prov. lei	600.
2.	" "	12	"	1.010	" "	2.—	" "	500.
3.	" "	27	"	965	" "	3.—	" "	800.

Bulevardul Ghika

4. Lotul No. 26 în supr. de 862 m. p., a lei 10.— m. p., gar. prov. lei 3.000.

Strada Cășării

5. Lotul No.	2	în supr. de	2.065 m. p.,	a lei	1.—	m. p.,	gar. prov. lei	500.
6.	" "	3	"	1.720	" "	1.50	" "	650.
7.	" "	4	"	1.880	" "	1.50	" "	700.
8.	" "	5	"	1.285	" "	1.—	" "	300.
9.	" "	6	"	1.485	" "	1.—	" "	350.
10.	" "	7	"	2.375	" "	1.50	" "	900.
11.	" "	8	"	1.860	" "	1.50	" "	700.
12.	" "	9	"	1.825	" "	1.50	" "	700.
13.	" "	10	"	1.317	" "	1.50	" "	500.
14.	" "	11	"	1.950	" "	1.50	" "	750.
15.	" "	12	"	1.050	" "	2.00	" "	500.
16.	" "	13	"	990	" "	1.50	" "	350.
17.	" "	15	"	1.003	" "	1.50	" "	350.
18.	" "	16	"	1.063	" "	1.50	" "	400.
19.	" "	17	"	1.511	" "	1.—	" "	400.
20.	" "	21	"	1.213	" "	1.50	" "	450.
21.	" "	22	"	1.100	" "	1.50	" "	400.

Șoseana variantă Ploești-Predeal

22. Lotul No. — în supr. de 1.127 m. p., a lei 2.— luat din stăpânirea d-lui Schiffers, garanția provizorie lei 450.

Lotul din str. Vârful cu Dor și Furnica

23. Lotul în suprafață de 270 m. p. situat la colțul făcut de intersecția stradelor Vârful cu Dor și Furnica, valoarea lei 3 m. p., garanția provizorie lei 200.

Strada Principele Nicolae

24. Lotul No. 1 în supr. de 1.459 m. p., garanția provizorie lei 400.

Lotul din Piața veche

25. Lotul din Piața veche (în fața proprietății Vasile B. Alexe) în suprafață de 24 m. p., estimat cu lei 10 m. p., garanție provizorie lei 100.

Stradela Davila

26. Lotul No.	3	în supr. de	178 m. p.,	a lei	1.—	m. p.,	gar. prov. lei	50
27.	" "	4	"	62	" "	1.—	" "	20
28.	" "	5	"	19	" "	1.—	" "	5.

(rămas lângă proprietatea Gătej)

Valea Isvorului

29. Terenul de pe malul stâng al văii Isvorului, între zona C. F. R. și zona șoselei, făcând parte din loturile No. 27 și 28 în suprafață de 560 m. p., a lei 1 m. p., garanția provizorie lei 140.

Condițiunile speciale, precum și orice alte informațiuni se dau la Eforie Serviciul Domenial, în toate zilele de lucru între orele 10¹/₂—12¹/₂ a. m.

Licitațiunea se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea Comptabilității publice.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

MINISTERUL FINANTELOR

Direcțiunea Contabilității Generale a Statului și a Datoriei Publice

PUBLICAȚIUNI

A 26-a tragere la sorți a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1898, împrumutul de 180.000.000 lei, se va efectua în ziua de 19 Iulie/1 August 1911, ora 10 dimineața, în sala specială a Ministerului Finanțelor, conform dispozițiilor stabilite prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial” No. 245 din 7 Februarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri în o valoare nominală de 605.000 lei în proporția următoare:

21 titluri à 5.000 lei	105.000 lei
72 " " 2.500 "	180.000 "
182 " " 1.000 "	182.000 "
276 " " 500 "	138.000 "
551 titluri pentru o valoare nominală de:	605.000 lei

* * *

A 30-a tragere la sorți a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1896, împrumutul de 90.000.000 lei, se va efectua în ziua de 19 Iulie/1 August 1911, ora 10 dimineața, în sala specială a Ministerului Finanțelor, conform dispozițiilor stabilite prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial” No. 245 din 7 Februarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri pentru o valoare nominală de 678.500 lei în proporția următoare:

34 titluri à 5.000 lei	170.000 lei
81 " " 2.500 "	202.500 "
204 " " 1.000 "	204.000 "
204 " " 500 "	102.000 "
523 titluri în valoare nominală de:	678.500 lei

Publicul este rugat a asista la tragere.

Ca și în anii trecuți, vom scoate și în vara aceasta numere duble și anume:

No. 43 (24 Iulie) și 44 (31 Iulie) vor ieși împreună la 31 Iulie;

No. 45 (7 August) și 46 (14 August) vor ieși împreună la 7 August;

No. 47 (21 August) și 48 (28 August) vor ieși împreună la 28 August.

POȘTA REDACȚIEI

Cercului de învățători din Dolj.—Din articolele publicate până acuma se poate găsi răspunsul ce doriți. O moștenire se poate reclama ori după câți ani, dacă averea care se cere s'a stăpănit în devălmășie de către toți comoștenitorii. De pildă: moare Ion și-i rămân patru copii și o bucată de pământ. Unul dintre copii stăpânește pământul întreg, timp de 40 de ani; ceilalți copii pot să ceară împărțirea pământului și după acest timp. Dacă, însă, la moartea lui Ion pământul îl avea în stăpânire un străin, adică orice altă persoană afară de fiii lui, și acesta îl stăpânește 30 de ani, neîntrerupt, neturburat și cu titlu de proprietar, străinul acesta, după 30 ani, rămâne proprietar, și fiii lui Ion nu mai au dreptul să ceară pământul. Și aici, însă, trebuie a se ști că cei 30 ani de stăpânire se socotesc dela majoritatea moștenitorilor; dacă stăpânește cineva chiar 50 de ani un pământ, nu poate rămâne cu el, dacă nu s'au împlinit 30 de ani de stăpânire din ziua când cel mai mic dintre moștenitori a împlinit 21 de ani.

D-lui *G. I. B. Negomir.*— Actul de naștere despre care vorbești d-ța se poate anula lesne, dacă lucrurile sunt așa precum ni le scrii: Pentru asta trebuie să faci un proces la tribunal, chemând în judecată pe primarul comunei în care s'a născut copilul, pentru ca tribunalul să ordone *rectificarea*, adică îndreptarea actului de naștere. Oricine nu poate face acest lucru; caută un avocat de treabă, și vei izbuti. Singur n'ai putea ști cum să duci treaba.

Umbre pe pereți

Cum se face omul cu pălărie

PAGINA GLUMEATĂ

Cum a prins Șmecherescu ursul în capcană

— Poveste fără cuvinte —

Chelnerul cinstit

— Ce-are vinul ăsta?
Par'că și-a schimbat
gustul?

— Adevărat, am ui-
tat să-i pun apă.

— Acum e potrivit
ca de obicei.

MINISTERUL FINANTELOR

DIRECȚIUNEA CONTABILITĂȚII GENERALE A STATULUI ȘI A DATORIEI PUBLICE

Tablou de numerile titlurilor de rentă 4%, amortibilă din 1889, împrumutul de 32.500.000 lei, eşite la sorți la tragerile precedente și ne-prezentate la rambursare până la 1/14 Iunie 1911

Titluri a 1.000 lei

No. titlurilor	Data ieșirii la sorți		No. titlurilor	Data ieșirii la sorți		No. titlurilor	Data ieșirii la sorți		No. titlurilor	Data ieșirii la sorți	
	Luna	Anul		Luna	Anul		Luna	Anul		Luna	Anul
5448	Decemv.	1910	8211	Decemv.	1910	12579	Decemv.	1910	18072	Iunie	1910
5539	"	1909	8301	Iunie	1901	12586	"	"	18321	Decemv.	1907
5561	"	1910	8324	Decemv.	1910	12682	"	"	18545	"	1908
5607	"	"	8404	"	"	12980	"	"	18584	"	1910
5946	Iunie	"	"	"	"	13046	Iunie	"	18686	"	1909
6004	Decemv.	"	9022	Iunie	"	13183	Decemv.	1903	18695	"	1910
6075	Iunie	"	9031	"	1909	13368	Iunie	1910	18744	Iunie	1910
6102	Decemv.	"	9274	Decemv.	1910	14077	Decemv.	"	18792	"	1899
6524	"	"	9399	"	"	14309	"	"	18795	Decemv.	1898
6923	"	1907	94 9	"	"	14409	Iunie	"	19060	"	1910
7060	"	1910	9564	Iunie	"	16256	"	"	19123	"	"
7120	"	"	9787	Decemv.	"	16563	"	1909	19353	"	"
7205	"	1906	9826	Iunie	"	16697	Decemv.	1910	19407	"	"
7270	"	1908	11873	"	"	16830	"	1906	19410	Iunie	"
7307	"	1910	12150	Decemv.	1909	16878	"	1910	19416	Decemv.	"
7378	"	"	12229	"	1910	16903	Iunie	1909	19509	"	1909
7452	"	1909	12249	"	1909	16998	"	1908	19689	Iunie	1910
7842	"	1910	12251	Iunie	1910	17066	Decemv.	1907	20026	"	"
8077	Iunie	1905	12297	Decemv.	"	17068	"	1910	20060	"	"
8105	"	1909	12334	"	"	17124	Iunie	"	20246	Decemv.	"
8106	Decemv.	1903	12346	"	"	17852	Decemv.	"	20495	"	"
8194	Iunie	1910	12514	"	1909	17992	"	"	20937	"	"
8203	Decemv.	"	12541	"	1910	"	"	"	"	"	"

Titluri a 100 lei

11	Iunie	1910	843	Decemv.	1909	2475	Decemv.	1910	4081	Decemv.	1898
96	"	"	880	"	"	2480	"	"	4096	Iunie	1909
144	Decemv.	1909	936	"	"	2522	Iunie	1909	4111	"	"
175	"	1905	946	Iunie	1910	2534	Decemv.	1910	4112	Decemv.	"
220	"	1908	1068	"	1908	2613	Iunie	1908	4144	Iunie	1908
222	Iunie	"	1083	Decemv.	1910	2644	Decemv.	1909	4200	Decemv.	1910
247	Decemv.	1910	1193	Iunie	1905	2727	"	1906	4232	"	1901
266	"	"	1237	Decemv.	1910	2749	"	1910	4271	Iunie	1910
278	Iunie	"	1300	Iunie	1894	2931	Iunie	1909	4353	"	1908
335	Decemv.	"	1327	Decemv.	1903	3001	"	"	4355	"	1907
368	Iunie	1904	1479	"	1909	3058	"	"	4395	Decemv.	1910
383	"	1910	1525	"	1908	3150	Decemv.	1909	4421	"	"
455	Decemv.	"	1562	Iunie	1910	3165	"	"	4430	Iunie	"
489	"	1907	1623	Decemv.	"	3265	"	"	4451	Decemv.	"
519	Iunie	"	1627	Iunie	"	3306	Iunie	1899	4519	"	"
615	"	1901	1628	Decemv.	"	3308	Decemv.	1892	4536	"	"
616	Decemv.	1895	1655	"	1909	3386	"	1910	4549	Decemv.	1908
637	"	1905	1714	"	1910	3394	Iunie	1909	4619	"	1909
654	"	1910	1722	Iunie	"	3474	Decemv.	1910	4624	"	"
680	"	"	1731	"	1897	3550	Iunie	1905	4695	Iunie	1910
710	Iunie	"	1755	Decemv.	1910	3573	"	1909	4705	Decemv.	1899
722	Decemv.	1909	1763	Iunie	1899	3593	Decemv.	1910	4753	Iunie	1908
783	Iunie	1910	1976	"	1910	3843	Iunie	1907	4788	Decemv.	1909
793	"	1906	2004	Decemv.	1905	3935	Decemv.	1910	4805	"	"
796	Decemv.	1910	2024	"	1899	4016	"	"	4822	Iunie	"
800	Iunie	"	2107	"	1910	4045	Iunie	1910	4918	Decemv.	1910
819	Decemv.	1910	2174	"	"	4047	Decemv.	1904	"	"	"
824	Iunie	"	2108	"	1906	4070	Iunie	1910	"	"	"

„STEUA“

Societatea „Steaua“ lucrează pentru întinderea învățării în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Administrația publicațiilor este la librăria C. Sfetea, București, piața Sf. Gheorghe, iar pentru cererile de *inscriere ca membri*, a se adresa d-lui Sp. Haret, București, str. Verde.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel dintâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi:

În schimb fiecare membru primește câte un exemplar din cărțile sau tablourile publicate de societate anual.

Comitetul: Președinte, Ion Kalinderu, Membru al Academiei Române.—**Alex. Lepădatu.**—**Administrator și casier, Spiru C. Haret, fost Ministru și profesor universitar.**—**Secretar, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar.**—**Membrii: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și Director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, fost Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Pompiliu Eliade, profesor universitar.**—**Censori: Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor, fost inspector școlar**

Membrii înscriși și cotizațiuni plătite* (urmare)

Pr. Răsvănescu (Loco), 2 lei; Pr. N. Gr. Aramă (Târgoviște), lei 1.50; C. Alexandrescu (Loco), 3 lei; I. C. Alexandrescu (Loco), 1 leu; Aurel St. Călinescu (Loco), 1 leu; Maria A. Călinescu (Loco), 1 leu; Gh. Nicolau (Ocolna), 2 lei; P. Unga (Ocolna), 2 lei; Ionaș Chereșteș (Ocolna), 1 leu; Gr. Dumitrescu (Ocolna), 1 leu; C. Marinescu (Ocolna), 1 leu; I. Stănescu (Ocolna), 1 leu; M. Filipescu (Ocolna), 1 leu; D. Tuțescu (Ocolna), 1 leu; Medianu Stan (Ocolna), 1 leu; I. Mihăilescu (Ocolna), 1 leu; C. Dumitrescu (Ocolna), 1 leu; Stoicescu Mircea (Ocolna), 1 leu; I. Drăgoi (Ocolna), 1 leu; Florea Roșu (Ocolna), 1 leu; I. C. Radovici (Ocolna), 1 leu; Gh. Musurriu (Ocolna), 1 leu; Fl. Dumitrescu (Ocolna), 1 leu; Marin D. Văduva (Ocolna), 1 leu; Stau Achim (Ocolna), 1 leu; Marin Neleapcă (Ocolna), 1 leu; Fleancu Ion (Ocolna), 1 leu; P. Sebanovici (Ocolna), 1 leu; Rădoi Dumitru (Ocolna), 1 leu; Florea V. Ungureanu (Ocolna), 1 leu; Achim Sârbu (Ocolna), 1 leu; Ilie Petrescu (Ocolna), 1 leu; D. Drăgușin (Ocolna), 1 leu; I. Ghițuleasa (Ocolna), 1 leu; I. Cocos (Ocolna), 1 leu; Oprea Sandu (Ocolna), 1 leu; Gh. Sandu (Ocolna), 1 leu; Ioniță Stoica (Ocolna), 1 leu; I. V. Șaton (Ocolna), 1 leu; Stan Gaură (Ocolna), 1 leu; D. Ghițuleasa (Ocolna), 1 leu; Gr. Culman (Ocolna), 1 leu; I. C. Treanță (Ocolna), 1 leu; I. Țepelea (Ocolna), 1 leu; Gh. Bălașa (Ocolna), 1 leu; I. C. Z. Burda (Ocolna), 1 leu; N. Buncă (Ocolna), 1 leu; Crețu D. Darac (Ocolna), 1 leu; Nistor Crăciun (Ocolna), 1 leu; Marin Pr. Ion (Ocolna), 1 leu; Chiriță V. Cătea (Ocolna), 1 leu; Nică Ștefan (Ocolna), 1 leu; C. I. Diță (Ocolna), 1 leu; Gr. P. Dumitrescu (Ocolna), 1 leu; Gh. Carșina (Ocolna), 1 leu; Cioabă Iovan (Ocolna), 1 leu; Ștef. R. Popescu (Ocolna), 1 leu; Ilie I. S. Neacșu (Ocolna), 1 leu; S. Buculeasa (Ocolna), 1 leu; Giampatia Ion (Ocolna), 1 leu; I. Stan Trică (Ocolna), 1 leu; Niță Petcu Marcu (Ocolna), 1 leu; Stan Dancu (Ocolna), 1 leu; Petrache Florea Mitrică (Ocolna), 1 leu; D. Gângioveanu (Ocolna), 1 leu; N. Ghenădescu (Coclitu), 2 lei; Gh. Ciobanu (Coclitu), 2 lei; M. Dobrătescu (Coclitu), 2 lei; D. Stoianescu (Coclitu), 2 lei; Gh. Niculescu (Coclitu), 1 leu; I. I. Vladu (Coclitu), 1 leu; I. I. Petrică (Coclitu), 1 leu; I. Darmaș (Coclitu), 1 leu; Gr. Ghițulan (Coclitu), 1 leu; Alex. Dancu (Coclitu), 1 leu; I. Stan Păun (Coclitu), 1 leu; I. Radu Trică (Coclitu), 1 leu; Niță Preda (Coclitu), 1 leu; Stoian Ivanovici (Coclitu), 1 leu.

(Va. urma)

Înainte și după

INTREBUINȚAREA

CREMEI și PUDREI „FLORA“

Capilogen „Flora“ (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50.—Pastă de dinți „Bucol“ lei 1.—Apă de gură „Bucol“ lei 1,50.—Lapte de crin „Flora“ pentru înfrumusețarea tenului lei 2.—Săpun de lapte de crin „Flora“ lei 1,25. La nemulțumire se restituie imediat costul.

DE VÂNZARE LA DROGUERII ȘI FARMACII

Se caută depozitari în comunele rurale; a se adresa la depozitarul general L. Lindenberg, București, Str. Lipsani No. 51.

Un obraz curat și frumos

se obține prin întrebuințarea cremei și pudrei „FLORA“ preparate de Al. Iteanu, farmacist, furnizor al Curții Regale. Pudra „Flora“ fără bismut, mărește efectele uimitoroase ale cremei „Flora“ Crema lei 1,50—Pudra „Flora“ lei 2.—Săpun „Flora“ lei 1,25.—Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50, borcan mai mic lei 1,75

FAGURI artificiali, subțiri și rezistenți se pot avea dela M. ALEXIEF (apicultor), Iași.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Rate „
 G. I. Goschen „
 Vicontele Duncannon „
 E. W. H. Barry „
 Robert Hamilton Lang „
 Demetre de Frank „ Viena
 P. Naville „ Paris
 Ad. Vernes „

Directori: { C. A. Stolz
 E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kallinderu, Demetru Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 6 Creta Winchesterstreef.

Sucursala: București, Piața Sf. Gheorghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, București
 Capital în acțiuni întreg vărsat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune 3.955.688,76
 Idem format din capital și alte rezerve „ 1.075.842,60
 Total în aur „ 7.052.531,36
 Daune plătite 33.000.000

Vice-președinte, A. Bălcălanu.
 Dir. general, E. Grunwald.
 „NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a „gândinei“, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt permise în toate combinațiile obișnuite ca: „cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă“. Sediul social în palatul Soc. din str. Doamnei No. 12, București. Reprez. generală în Buc. str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

ACTIVITATEA SOCIALĂ A PREOȚILOR ȘI ÎNVAȚĂTORILOR

Escursiunea învățătorilor bucovineni în România

Cu dreptate a zis oarecând Rousseau că cel mai propriu mijloc de a completa și întări cunoștințele noastre sunt călătoriile.

Lucrul e foarte firesc. Orizontul iubirii noastre se întemeiază pe orizontul cunoștințelor vii pe care le avem. Iubim mult aceea ce cunoaștem bine. Sfera noastră de iubire va fi cu atât mai largă, cu cât vom avea o sferă mai largă de cunoștinți. O cunoștință însă e cu atât mai temeinică, cu cât vine prin mai multe simțuri. Și cu cât simțurile noastre sunt mai copleșite de cunoștințele despre acelaș lucru, cu atât impresia este mai vie, mai durabilă și mișcă mai mult sufletul nostru.

Aplicând aceste cunoștinți psihologice la viața noastră ca neam, vom putea înțelege că, cu cât ne vom cunoaște mai bine țara, cu atât vom iubi-o mai mult și cu cât ne vom cunoaște mai bine frații, cu atât ne vor fi mai dragi. Și această sferă de cunoaștere și de iubire se poate lărgi și peste granițele politice ale Regatului Român.

E necesar, absolut necesar, să cunoaștem bine, ținuturile românești, să cunoaștem pe frații de acelaș sânge, ca intensitatea iubirii noastre să fie ridicată la cel mai înalt grad posibil. Și prin ce se poate ajunge mai bine la acest scop dacă nu prin *călătorii*?

Inceputurile, care s'au făcut până acum în această direcție, sunt destul de fericite și merită toată încurajarea.

Și dacă obârșia noastră este comună, dacă traiul nostru a fost colorat o lungă vreme de aceleași dureri, de aceleași bucurii și de aceleași năzuinți, apoi traiul răzleț, cu influen-

țele de tot soiul, poate aduce prefaceri sufletești care pot depărtă pe frații de acelaș sânge. Un ideal comun, mijloacele de luptă comune, limba obiceiurile și datinele comune, cu un cuvânt o cultură unitară, stabilesc o unitate de vederi, de aspirații, o apropiere sufletească, care poate fi cu mult mai importantă decât o unire politică fără un caracter unitar bine definit și puternic. Unitatea culturală, de fapt, este baza unității politice.

Liga culturală, Academia Română, feluritele instituții culturale, activitatea d-lui profesor de universitate N. Iorga și a altor scriitori și buni Români au contribuit într'o foarte însemnată măsură la atingerea acestui scop.

Frații bucovineni, pentru acelaș cuvânt, au întreprins escursiunea lor în România. Și bine și frumos au făcut.

Adevăratul suflet românesc, plămădirea lui, comorile naționale ale neamului acestuia se păstrează în Regatul liber, cu concursul tuturor Românilor, al instituțiilor de cultură și, implicit, acel al statului. În afară, lucrul acesta este cu neputință și tot ce se face în direcția aceasta, cere mari jertfe din partea Românilor. Influențele străine, cu drept cuvânt, pot fi mai slabe în Regat, iar mijloacele de a le stă împotriva pot fi mai numeroase și mai puternice.

Oricare ar fi împrejurările însă, niciodată nu se va putea înăbuși sufletul și aspirațiile românești în chip definitiv. Pecetea originalității noastre naționale, care constă în însușirile particulare ale sufletului nostru românesc, este rezultatul muncii și jertfelor atâtor generații, e un patrimoniu pe care *civilizația* trebuie să-l respecte.

Și acum, după aceste considerațiuni generale, să schițez o parte din mersul escursiunii fraților bucovineni.

* * *

În seara zilei de Miercuri, 22 Iunie, a. c., un număr de 66 învățători, profesori și preoți, din Bucovina, sub auspiciile asociației învățătorilor Români din Câmpulung, au sosit cu plutele, din Dorna, în Broștenii-Regali, din județul Suceava, cu gândul de a vizita părțile cele mai frumoase din județele Suceava și Neamț.

În fruntea învățătorilor era d. inspector școlar D. Teleaga, iar conducătorul escursiunii, era d. învățător G. Voevița.

Administratorul plășii Broșteni-Dorna, d. Râpeanu împreună cu repezintanții autorităților din localitate, au ieșit întru întâmpinarea escursionistilor, urându-le bună venire și apoi i-au condus la otelul din Broșteni, unde era pregătită masa.

În tot timpul mesei a domnit o vie animație. S'au ridicat toasturi de către învățătorul L. Mrejeriu, din județul Neamț și Preotul P. Bălănescu din județul Suceava, iar din partea învățătorilor bucovineni au răspuns d-nii : inspector D. Teleaga

și învățătorul superior Ioneț. Urările, ca și răspunsurile, au fost pline de însuflețire și au stărnit un viu entuziasm. Învățătorii bucovineni au închiat prin corurile: «Trăiască Regele», «Imnul imperial Austriac» și «Mulți ani», cântate cu multă artă și solemnitate.

Înainte de a pleca pe la gazde, s'a jucat o horă frățească cu strigăte, după datina românească.

Comitetul de primire alcătuit din d-nii Râpeanu, administrator de plasă, I. Teodorescu, Păiuș, S. Kirileanu și L. Mrejeriu învățători, Preoții P. Bălănescu și I. Petrescu, I. Popa, primar, Al. Mrejeriu, notar, Constantinescu, directorul Cooperativei și cu prețiosul concurs al d-lor C. Stelorian și Arghiriade, controlori la Casa Centrală a băncilor populare, din București, și-a făcut pe deplin datoria și și-a ajuns scopul.

În dimineața zilei de Joi, 23 Iunie, o parte dintre excursioniști, sub conducerea d-lui Ioneț, au plecat cu pluta spre Peatra N. În drum au fost întâmpinați de învățători și școlari cari le-au cântat și i-au bătut cu flori. Din pricina apelor mari, excursioniștii n'au putut răzbate mai la vale de Bicaz, unde au fost siliți să se oprească și apoi să-și continue drumul cu trăsurile spre Mănăstirea Bistrița, Peatra N., Bălțătești, Tg. Neamț, Cetatea Neamțului și mănăstiri. Cu toată vremea rea și inundațiile, excursioniștii au fost călduros primiți în toate părțile.

Al doilea grup de 20 persoane: Doamnele și Domnișoarele, însoțite de d-l Inspector școlar Teleaga, d-nii învățători Voevitca și Burciu și preotul Andronic, au plecat dela Broșteni, înspre Peatra N. cu trăsurile; din pricina ploilor însă, și din pricină că podurile de peste Bistrița au fost luate de apă în calca lor, s'au oprit la Poiana-Teiului, comuna Călugăreni, județul Neamț, unde au rămas până în dimineața zilei de Duminică, 26 Iunie.

Clipele pe care excursioniștii le-au trăit în Poiana-Teiului vor rămâne deapănarea în sufletele noastre și în sufletele fraților din Bucovina. Pentru Poiana Teiului zilele de 23, 24, 25 și 26 Iunie au fost zile sfinte, zile solemne, care au contribuit la întărirea legăturilor între frații de acelaș sânge.

Masa s'a luat în comun la școală. Totul eră pregătit aicea ca pentru niște oaspeți rari și scumpi.

În mirosul aromit al straturilor de flori, în convorbiri pline de o căldură care înalță și apropie sufletele, într'o unire tainică, care n'are granițe, s'au trăit zilele care rar se întâlnesc într'o viață de zbucium și de frământări, într'o viață covârșită de un materialism apăsător, mai mult de cât de un idealism reînviator.

Gândul nostru a călătorit câteva clipe în frumoasa grădină a Moldovei «Bucovina»: «Cu pomi roditori și mândri feciori, cuib de păsărele, albe sprintenele, cari 'n ochii lor au foc răpitor».

Cântecele patriotice, în care sună o notă de jale și de duoșie a fraților răzlețiți, vorbele curat românești, care s'au păstrat din timpurile de mărire ale lui Vodă Ștefan, prin gura bătrânilor păstrători de vechi și bune datini, și simțirea caldă pentru tot ce-i românesc ne-au dovedit că frații noștri din Bucovina sunt încă sub plina putere a duhului românesc.

Ei au avut prilejul acum să iee cunoștință și să admire buna și solida organizație a școalelor noastre, cum și chestiile referitoare la predarea învățământului și, mai ales, cele referitoare la rodnică activitate extrașcolară, care este o pârghie de o însemnătate capitală cu privire la ridicarea morală, culturală și economică a poporului român din regat. S'au făcut și lecturi din autorii români.

Cu multă dragoste am ascultat și noi povestirile interesante referitoare la școală, la viața, sub toate raporturile, pe care o trăesc ei acolo și ne-a îngrijorat lupta aprigă ce au de purtat contra șovinismului rutean, care caută să-i înghită.

La plecare școlarii au petrecut cu coruri și cu urale pe frații bucovineni și i-au bătut cu flori. Ochii tuturor au lăcrămat la dovezile de dragoste ce li s'au arătat în acest sat. D-l Inspector școlar Teleaga a dăruit pentru copiii săraci 50 lei din partea Asociației învățătorilor români din Câmpulung și le-a vorbit așa de cald că le-a mișcat inimile până la lacrimi.

Cunoștințele despre Bucovina la acești copii vor rămâne pentru totdeauna vii, căci prin această împrejurare ele se ridică deasupra vorbelor fără suflet și a cuvintelor care se adresează numai memoriei.

D-l Primar Gavril Pantelimon, d-l notar Ioan Teodorescu, Părintele V. Iosifescu, d-nii V. Țăranu, conducătorul Cooperativei, I. Drăghiceanu, Secretar comunal; învățătorii locali: Eugenia și L. Mrejeriu, călăuziți cu toții de cea mai caldă simțire de dragoste pentru frații bucovineni, au făcut toate jertfele posibile pentru cea mai bună primire a lor.

Dela Poiana Teiului, pe munți împodobiți de brazi și de flori, escursionistii s'au îndreptat înspre Petru-Vodă.

Drumul, de și lung, a fost plin de farmecul pe care îl dau munții noștri mândri și plini de poezie, munți cari au o legătură tainică cu sufletul Românului, care și-a făurit în freamătul codrului, în mirosul florilor, în cântecul paserilor și în murmurul izvoarelor partea cea mai curată și mai originală din viața sa.

Pe Petru Vodă ochii se rotesc într'un cuprins larg presărat de vârfurile trufașe ale Carpaților moldovenesți, deasupra cărora se ridică falnic, până 'n nori, bătrânul lor craiu: *Ciahlăul*.

De aici escursionistii pleacă cu trăsurile înspre Tg.-Neamț: pela Pipirig, Mănăstirea Neamțului, Vânători, Cetatea

Neamțului și Humuleștii lui «Ion Creangă», neîntrecutul zugrăvitor al sufletului țaranului român dela munte și apoi, după ce se întâlnesc cu al doilea grup, își continuă călătoria.

Despărțirea pe Petru Vodă a fost neînchipuit de duioasă și s'a încheiat cu dorința reciprocă de a ne revedea în Bucovina.

27 Iunie, 1911, Călugăreni-Neamț.

L. M.

CUVANTAREA

ținută de învățătorul, N. IORDAN, cu ocazia inaugurării monumentului ridicat în com. Străoani de Sus, jud. Putna, pentru vitejii morți în războiul din 1877—1878¹⁾.

*Eroi au fost, eroi sunt încă
Și-or fi 'n neamul românesc,
Căci rupți sunt ca din tare stâncă
Românii, ori și unde cresc.*

(Ion Nenițescu).

Niciodată, cred, că aceste versuri patriotice, spuse de neuitatul I. Nenițescu, n'au avut valoare mai mare, nu s'au adevărit mai mult, ca în războiul pentru neatârnare din 1877—1878.

E drept; istoria noastră națională ne arată, că în decursul vremurilor am avut mulți eroi, cu cari ne putem mândri. Așa, eroi au fost strămoșii noștri, cari mai bine de 1000 de ani au avut de înfruntat năvălirile barbarilor, cari cutreerău țările române pentru a lăsa în urmă-le jaf și foc; cu toate acestea, însă, ei, strămoșii noștri, adevărații eroi, s'au luptat, au izgonit pe dușmani și nu le-au dat răgaz să-și facă cuib în țara noastră; iar nouă ne-au lăsat neștirbite, ca moștenire: țara, limba, și obiceiurile.

Eroi au fost Moldovenii lui Ștefan cel Mare în frunte cu Marele lor Domn, când au știut să bage groază în dușmani, la Răsboieni, la Podul-Inalt, la Baia și în alte părți.

Eroi au fost Muntenii lui Mihai Viteazul, el însuș un mare erou, cari la Călugăreni au făcut să se cutremure de frică întregul neam turcesc. Eroi găsim în Mircea cel Mare, în Ion Vodă cel Cumplit, în Vlad Țepeș și în atâția alți Domni viteji, cari cu atât sunt mai mari, mai eroi, cu cât au știut — deși puși în tron de Turci — să nu se facă uneltă în mâinile Turcilor.

Trecuse însă multă vreme și Românul nu mai avusese prilejul să arate lumii că: «Românul e 'n putere și Românul 'n veci nu piere». Eră dorit, eră însetat după o luptă, după

¹⁾ Inaugurarea a avut loc în ziua de 8 Noemvrie 1910, în prezența d-lor N. N. Săveanu, secretarul general al Ministerului de interne, Ion I. Teodoru, inspector școlar, și a peste 700 locuitori, dintre cari 80 veterani.

un războiu ca acele de pe timpul Marilor noștri Domni: Ștefan și Mihaiu. Prilejul însă îl găsiră Români, odată cu venirea anului 1877. În acest an un cumplit războiu se iscă între Ruși și Turci, două popoare vecine cu țara noastră.

Aveau ei Rușii ce aveau cu Turcii, dar noi Români aveam multe de răfuit cu ei și încă de vreme îndelungată. Cum se începă războiul, Sultanul Turcilor și trimete poruncă Domnitorului nostru, astăzi Viteazul și Înțeleptul nostru Rege, Carol I, ca să vie cu armată românească și să dea ajutor Turcilor în contra Rușilor.

Domnitorul nostru, om înțelept și cu tragere de inimă pentru țara lui, la îndrăsneala Sultanului, răspunde cu următoarele vorbe memorabile: «*Nu se mai poruncește așa ușor unui Domn al Românilor!*» Acest răspuns demn, energic, hotărât a supărat așa de mult pe Sultan, încât a poruncit armatei sale să dea cu tunurile în orașul nostru Calafat.

Domnitorul nostru a dat și el poruncă tunarilor noștri să răspundă în acelaș fel în orașul turcesc Vidin.

Din ziua aceea s'a făcut ruptura între Români și Turci și de aici a pornit războiul. La început eră să fim alături de Ruși, dar pentrucă dâșii se credeau tari și-și închipuiau că vor luptă contra Turcilor și fără ajutorul nostru, au trecut singuri Dunărea. A fost de ajuns, însă, să dea piept de vre-o 2, 3 ori cu armata viteazului general turcesc, Osman Pașa, ca numaidecât să se gândească la ajutorul Românilor și să trimeată Domnitorului nostru acea cunoscută telegramă, care sună în felul acesta: «*Treci Dunărea pe unde vrei, sub ce condițiuni vrei, dar vino repede, căci Turcii ne prăpădesc*». Domnitorul Carol, împreună cu guvernul său de atunci, fără a precupeți ceva, a trecut Dunărea în fruntea a 47 mii de soldați Români, tot unul și unul, și s'au îndreptat spre orașelul Plevna. Ce-a fost acolo o știm cu toții, o știe o lume întreagă.

Ce-a fost acolo ne-au arătat vitejii noștri soldați, numai după câteva zile dela sosirea lor la Plevna. Nu trecuse decât 7—8 zile și la 30 August, zi mare, zi însemnată în istoria țării noastre, Români au dovedit înc'odată lumii întregi, că *într'înși trăesc strămoși lor, eroii de altădată*. În acea zi, la luarea Griviței, au dovedit tuturor, după cum spune și poetul, că:

„Vița noastră-i tăurită,
De doi bărbați cu brațe tari
Și cu vcința oțelită,
Cu minți deștepte, inimi mari.

* * *

Unul e Decebal cel harnic
Iar celălalt Traian cel drept.
Ei, pentru vatra lor, amarnic
Multor dușmani ținut-au piept“.

În bătălia dela Grivița, din 30 August, anul 1877, a luat parte și Regimentul 10 de Dorobanți, cu vitejii săi putneni, din cari fac parte și cei 7 eroi din comuna noastră, în amintirea cărora am ridicat acest monument, simbol al aducerii aminte de cei morți pentru țară, iar azi motiv al întrunirii noastre aici.

Am ridicat acest monument, modest în comparație cu marile servicii aduse țării de acești vrednici luptători, însă cu credința, ca cel puțin așa să răsplătim pe cei ce-și jertesc viața pentru: *țară, lege și neam*.

Acesta ne-a fost gândul când ne-am hotărît să ridicăm această piatră, care deși nu vorbește, dar poate spune și celor ce suntem astăzi și celor ce vor veni mâine, ce-au făcut pentru țară vitejii: *Bănuță Ion, Bursuc Ion, Hărăbtor Neculaiu, Mateiu Ion, Milea Ion, Ruseiu Ion și Târlea Constantin*.

Ei și-au jertfit viața, și-au vărsat sângele pentru apărarea țării. Prin ei am ajuns astăzi să avem o țară liberă, stăpână pe ea și cu un Rege viteaz, înțelept și respectat de toți. Prin ei ne-am ridicat în fața lumii întregi, lor le datorăm totul. Deaceea, se cuvine ca toți câți suntem aici, să vărsăm câte-o lacrămă pentru acei ce și-au vărsat sângele pentru țară. Deaceea, se cuvine ca d-voastră veterani aflați aici, să v'aduceți aminte mereu de acești 7 eroi, tovarășii d-v. de luptă și ducându-vă cu gândul pe câmpiile Bulgariei, să vă înfățișați înaintea ochilor actele de eroism și vitejie săvârșite de soldații noștri la Grivița și la Plevna. În-fățișați-vă înaintea d-v. pe Marele Căpitan, viteazul nostru Rege Carol I, care a îndurat toate greutățile și nevoile războiului, s'a luptat alături cu soldații, a stat prin rândurile lor, în bătaia tunurilor, de treceau ghiulele vâjâind pe la urechile Lui, dar El nu se clintia, ci numai zicea: *«Înainte, băieți!»*

Aduceți-vă aminte, și de iubita noastră Regină, Mama răniților, care ca o adevărată mamă, pe mulți dintre d-v. i-a mângâiat, le-a legat rănile, le-a dat doctorii când erau bolnavi, le-a scris și le-a citit scrisorile, cari le veniau deacasă. Aduceți-vă aminte de toți și de tot ce-a fost acolo; iar nouă, ăștora mai tineri, nu ne rămâne altceva, decât să ne îmbărbătăm și să luăm pildă dela faptele săvârșite de d-v, ca în urmă, când împrejurările vor cere, să facem ceea ce d-v. ați făcut: *«Să ne luptăm vitejește pentru apărarea țării»*.

Pentru ridicarea acestui monument s'au cheltuit aproape 900 lei. Fondul a fost strâns prin serbări școlare, liste de subscripție, ajutor dela comună și dela banca populară din localitate.

Cu această ocazie țin să mulțumesc tuturor acelor cari m'au ajutat la ridicarea acestui monument.

Mulțumesc membrilor din comitet, compus din următoarele persoane: I. Drilea, V. Ungureanu, S. Dragan, V. An-

dronache, N. Soare, G. Şuşu şi At. Butan, în frunte cu d-l S. Simionescu, generosul donator al terenului pe care se află clădit acest frumos local de şcoală şi cu d-l Şt. Graur, deputat, fiu al comunii noastre, cari au contribuit în bună parte la realizarea scopului nostru. Aduc mulţumiri Onor. consiliu comunal, care a avut bunătatea să ne dea 300 lei, precum şi consiliului de administraţie al băncii populare locale, care ne-a dat 150 lei.

Mulţumesc şi d-lui Mihale, administratorul plăşii Zăbrăuţi, care ne-a sprijinit în acţiunea noastră.

Nu pot însă să trec, fără a nu aduce respectoasele mele mulţumiri d-lui Ion I. Teodoru, inspector şcolar, din iniţiativa căruia s'a ridicat acest monument, după cum s'au ridicat şi celelalte din judeţul nostru, ca şi cele din judeţul Tecuciu, pe când d-sa se găsea acolo ca revizor şcolar.

Vă mulţumesc şi d-v. tuturor pentru bunavoinţă ce aţi avut de a lua parte la această inaugurare, şi mai ales persoanelor oficiale venite mai de departe, cari au onorat cu prezenţa Domniilor lor serbarea de azi.

Şi acuma, după ce toate acestea au fost spuse, e datoria noastră, a tuturor, ca veşnic să avem în sufletul şi în inima noastră neştearsă amintirea despre aceşti 7 eroi, fii ai acestui sat, fii ai ţării noastre şi să zicem: «*Dumnezeu să-i ierte*»; iar înflăcăându-ne de faptele lor vitejeşti, să privim cu toată încrederea în viitor, zicând odată cu poetul:

„Au fost eroi şi-or să mai fie,
Să frângă pe duşmanii răi;
Din coapsa Daciei şi-a Romei
In veci s'or naşte pui de lei“.

În vederea cererilor ce ni s'au făcut de mai mulţi cucernici preoţi, învăţători şi notari, spre a le da colecţii din anii trecuţi ai revistei cu preţuri reduse, pentru biblioteci sau pentru premii elevilor absolvenţi; facem cunoscut că comitetul revistei le-a admis cererea şi deci punem în vânzare colecţii din anii trecuţi cu următoarele preţuri:

O colecţie completă pe un an în fascicule	lei 4,—
» broşată pe un an	» 4,50
» » » 6 luni	» 2,—
» » » 3 »	» 1,25
» legată » 6 »	» 2,50

Odată cu cererea trebuiesc trimşi cu mandat postal şi banii.

Pentru comande dela **zece** colecţii în sus se mai face un rabat de 5 la sută.

Administraţia.

FOLOASELE ÎNVĂȚĂTURII DE CARTE

Conferință
ținută în ziua de 19 Decembrie 1910,
în comuna Măcăi (Argeș).

Cred că ați observat și d-voastră căci cel care are mai mulți sorti de isbândă, este cel ce știe carte. *Cartea este arma cea mai perfecționată, cu care înnemerești în țintă, și fără ea ești vânător orb ce ai pretenția a vâna ceva.* Nu este o ramură a activității omenești unde să nu trebească cartea. Observați un pom din pădure, sălbatec, bunăoară un măr. Ce fel de mere face? Niște mere mici, acre și bune de aruncat. Aduceți-l în grădină și altoiți-l. Ce mere frumoase și gustoase!.. Care să fie cauza? Cauza, d-lor, este ramura de pom bun pusă pe pomul sălbatec. Cartea este altoiul ce face pomul cu poamele bune: *«Școala face omul om dupăcum altoiul face pomul pom».*

Omul fără știință de carte este ca animalul ce se pricepe numai să mănânce, bun de bătut cu ciomagul și de mânat la plug. Nu trebe să fie astfel!

Foloasele învățaturii le simțiți și unii din d-voastră. Am avut ocazia să aud oameni zicând: *«Rău a făcut tata că nu m'a dat la carte, că nu eram astăzi așa».* Iacă-tă oameni ce simt că știința de carte este îndulcirea traiului.

Omul fără carte este ca și orb. V'ați dus, în numeroase rânduri pe la orașe și v'ați rătăcit mai totdeauna; vrei să cauți un avocat, un prieten, îi știi strada, No. poți să-l găsești până nu iei toți sergenții de stradă în rând? Vă vine o scrisoare dela un frate, un copil din armată sau dela cineva ce-ți scrie ceva secret; cine să ți-o citească căci nu vrei să-ți afle nimeni secretul? Te duci tocmai la primărie să ți-o *«descurcă logofătul»?*

Ați auzit, oameni ce citesc fel de fel de jurnale, vorbind de trebile țării, de diferitele întâmplări petrecute în țară și în străinătate. Așa e că ți-e mai mare dragul să ascuți? Auzi copilul tău cetind din cărți fel de fel de istorioare frumoase. Nu-ți place să-l ascuți? Ai ceti și tu, le-ai sorbi, dar de... ce să faci? *te uiți ca vițelul la poarta nouă.*

Nu observați că cei cu carte fac miliția mai ușor? n'ați văzut ce repede se fac grade și ce mândru le stă?

Câți n'ați fost la oraș cu produse să le vindeți; de câte ori n'ați fost înșelați la socoteală din cauză că n'ați putut

face socoteala mărfii d-voastră? Dar la cumpărare? Ați plătit pe o măsură și acasă ați găsit alta la cântar. Câți n'ați fost înșelați când ieșiră banii de nichel? Dar când luați paralele drept galbeni? Câți au vândut vite pe hârtii false? Dece? Căci nu cunoșteți numerele de pe ele. Câți lei, pui de găină, nu dați pe la jelbarii de pe la judecătorii pentru câteva rânduri?

Iată, oameni buni, foloasele cărții. Dar veți zice *«bine d-le, băieților le trebuie, dar fetele...? !»* Fata, d-lor, o să devie mâine-pomâine femeie. Ce este femeia dacă nu *cheia casei*? Prin mâinile femeii trec toate lucrurile casei. La școală învață și rândueala casei. Învață cum să-și crească copiii și când ei vor ajunge vârsta de școală îi va da cu drag, când vor veni acasă va ști să-i cerceteze ce-au învățat și chiar să-i îndrumeze mai departe. La școlalele unde sunt și învățătoare, fetele vor învăța să coasă cusături frumoase naționale; și ce nu poate învăța o fată în școală!..

Deci: și băieții și fetele trebuie să învețe carte. Băieții devenind oameni în societate vor ști cum să se poarte căci la școală nu învață numai să scrie și să citească, ci învață și regulile de bunăcuviință.

Căci știți: unui om nu e de ajuns să fie burduf de carte ci să fie și bine crescut. *«Știința de carte în mâna unui om rău crescut, unui stricat, este ca cuțitul în mâna nebunului»* și dela femeie atârână dacă copilul să fie om ori un stricat, căci dânsa stă totdeauna cu copiii și îi are sub supraveghere. Nu-i va amenința cu: *«tae popa limba»*, par'că preotul ar fi gogorița satului, ci îi va îndemna să iubească biserica și pe preot; nu le va zice: *«Stai-mi-te, te dau eu la școală, pe mâna învățătorului, să-ți frângă oasele»*, par'că învățătorul este bătăușul satului, călăul copiilor. Lucrurile acestea, femeia le va vedea cât sunt de greșite, din școală.

Oameni buni,

Țărănimea românească formează temelia statului românesc și, dacă temelia este putredă, statul se va prăbuși. Statele vecine știu acest lucru și cea mai mare grijă le este să dea învățatură poporului de jos. Și la noi s'a înțeles acest lucru. Cea mai mare grijă a oamenilor noștri cu dor de țară, este instrucția țărânimii. De aceea se cheltuesc zeci de milioane cu învățatura poporului de jos și noi nu înțelegem acest lucru.

La alte state se plătește ca să se învețe carte, la noi se obligă ca să se învețe carte; pomană, ce vreți mai mult? Ce mai așteptați, dar? Dați-vă copiii la învățatură cât vă este gratuită, și fiți încredințați că faceți copiilor d-voastră un bine. Dați-i ca să n'aibă cuvânt să vă blesteme în urmă; fiți împăcați că v'ați făcut datoria de părinți.

În poporul de jos stă toată vloga românimii; n'o lăsați

să se scurgă, să se piardă; dați-i viață ca să putem avea o țărâtime deșteaptă, învățată, unită; o țărâtime conștientă de drepturile și datoriile ei, o țărâtime care să ne dea o armată luminată cu care să punem sub picioare neamurile ce-ar îndrăzni să ne calce moșia.

M. I. Marinescu-Costești

Invățător.

Conferință populară despre sănătate

ținută la cercul „Baic“ în ziua de 21 Noembrie 1910

Oameni buni,

Știți acum și d-voastră că de un timp de vreme noi învățătorii din împrejurimi ne strângem odată pe an în fiecare sat la școală și stăm de vorbă cu oamenii asupra felurilor lucruri și nevoi, arătând și noi după capul nostru, după știința noastră, după cele arătate de cărțile sfinte și de cele de știință, ce-i bine și ce-i rău.

Mulți ne-ascultă cu drag și caută a urma cele vorbite împreună; alții însă ne țin de rău zicând că noi ce avem alta de lucru... decât să vorbim! Doar de ce luăm leafă?

Intr'adevăr, oameni buni, noi asta avem de lucru, să vorbim și s'arătăm ce-i bine și ce-i rău, ce-i adevărat și ne-adevărat, ce-i drept și ce-i nedrept. Acesta-i rostul nostru, al învățătorilor, să nu ținem lumina sub oboroc, după cum zice la evanghelie. Noi ne facem datoria și încolo nu putem sili pe nimeni să zică și să facă așa, după cum nici soarele care dă lumină la toată lumea n'are ce-i face orbului dacă nu vede.

Va să zică nouă puțin ne pasă dacă unii ne țin de rău, Vor vedea cu timpul că poate tot avem dreptate, căci cele ce le spunem nu-s stărnite de noi, ci adevărate de-o lume întreagă.

Astăzi oameni buni vom vorbi despre lucrul cel mai însemnat din viața omului, despre *sănătate*. Și dacă poate va mai rămânea câte-ceva ne spus, vă rog a mai adăuga și d-voastră.

Sănătatea este darul cel mai prețios dat omului de Dumnezeu, odată cu viața, ca să-l păstreze și să-l înmulțească spre folosul lui și spre mărirea lui Dumnezeu; după cum stăpânul din evanghelie care-a plecat pentru câtăva vreme deacasă a dat slugilor lui unuia 5 talanți; altuia 2 și altuia 1 și la întoarcere să-i dea seama de ei. Știți cum au dat ei seama. Așa și noi vom da seama înaintea lui Dumnezeu de acest dar — sănătatea.

Am pomenit de acest lucru cu balanța ca să arăt că în mare parte sănătatea e în mâna noastră și cum o vom păstra, așa o vom avea. E greșită credința acelor care cred că dacă perd sănătatea apoi i-a luat-o Dumnezeu așa din senin, sau dacă e sănătos, apoi are trecere la Dumnezeu și i-o dă, măcar că el n'arenici o grijă de dânsa.

Dumnezeu i-a mai dat omului minte ca să vadă singur ce-i de făcut și să păstreze și înmulțească darurile sale. E bună vorba: «dă-mi Doamne sănătate» și Dumnezeu ți-o dă, dar atunci când vede că nu ești în stare s'o păstrezi—ți-o ia. De aceea s'a născut o întreagă știință: a păstrării sănătății și tare e bine ca să pătrundă această știință și în Poporul Românesc căci cel fără sănătate e ca mort între vii. El este o povară și lui singur și celor ce-l înconjoară. Toată lumea zice că cea mai scumpă comoară este sănătatea, că dacă o ai toate le faci, toate le învingi; dar când nu-i sănătate, apoi le mântui toate.

Nu-i deajuns însă, cum am zis, să dorești, să ceri sănătate, trebuie să știi cum s'o păstrezi. Și cât de puțină lume știe lucrul acesta! Numai după ce-ai pierdut-o, o știi prețui, dar ce folos că-i prea târziu! De aceea cred de mare interes pentru toți să vorbim de acest lucru.

Să-mi dați voie să aseamăn sănătatea omului cu o *redută* din război, pe care unii o apără, iar alții câtă s'o nimicească.

Fac această asemănare pentru că sănătatea are mulți vrăjmași, după cum are și mulți prieteni. Omul așa va avea sănătate, după cum va da mâna ori cu prietenii ori cu vrăjmașii ei.

Să luăm întâi a înșiră vrăjmașii:

1. Cel întâi vrăjmaș al sănătății este *murdăria, necurătenia* fiindcă el face loc la alți vrăjmași și mai puternici—boalele, căci murdăria este sălașul, este locul de încolțire al lor. Uitați-vă și d-voastră că unde-s gunoae, acolo e cuibul tuturor jivinilor.

Vrăjmașul acesta par'că are lipiciu, par'că face de dragoste la mulți, căci altfel nu-mi pot închipui cum de li-i drag la mulți, când e atât de urăcios și când te poți scăpa așa de ușor de el cu o cofă de apă.

2. Al doilea vrăjmaș al sănătății și frate cu murdăria, este *aerul stricat*, aerul închis care-l tragem în plămâni. În adevăr, dacă omul poate răbdă o zi—două și mai mult, de mâncare, dar de aer nici un minut. Aerul e însă—și viața, căci omul când nu mai suflă, adică când nu mai trage aer în el, e mort.

Noi tragem aer în noi ca să ne curețe sângele de unele rămășiți rele, pe care le ia și le dă afară. Când aerul e stricat, e plin de mirosuri grele, în loc să curețe sângele, mai tare îl umple de răutate, îl otrăvește. De aceea omul ce trăește numai în casă, în aer închis e buget la față, e fert. par'că.

3. Alt vrăjmaș, tot frate acelor 2 de mai sus e *intunericul și umezeală*, care asemenea îl bugizesc pe om, îl slăbesc. Acest vrăjmaș locuște în bordee joase, în case cu ferestre chioare și așezate pe locuri umede și mlăștinoase.

4. Alt vrăjmaș, este *frigul*. O, e cumplit acest vrăjmaș care umblă după oameni să le înghețe sângele. Acest vrăjmaș cheamă multe boale asupra omului. Singura scapare sunt hainele călduroase și casele bune.

5. Alt vrăjmaș nu așa de aprig ca frigul, ci cu totul de altă fire: *lingușitor, ademenitor, prietenos și dulceag este lenea*. Totdeauna îți face ochi dulci și vorbește cu răutate de un prieten al sănătății—munca. De aceea mulți oameni îl au de prieten. Numai târziu se trezesc ei unde-i duce prietenia lenei, căci pe lângă că-i mai aduce în casă alți prietenii de-a ei ca *lipsa și nevoia*, dar omul e moale și atunci ușor îl doboară la pământ vrăjmașii cei răi: *boalele*.

6. Alt vrăjmaș cu care nu trăește bine lenea este *osteneala*. Lenea mereu îl ademenește pe om la dansa și-l sperie cu osteneala și de aceea mai mulți oameni se au bine cu lenea. Sunt însă și alții care mânați de nevoi ori de lăcomie de bani, cad în ghiarele ostenelei care le mănâncă puterile și-l scot din sănătate.

7. Alt vrăjmaș este *lăcomia și îmbuibarea*. El îndeamnă pe om să treacă măsurile fie la mâncare, fie la băutură, fie la avere și atunci omul își face mare povară trupului și sufletului său. Nu le mai poate duce și cade.

8. Un alt vrăjmaș tot așa de ademenitor ca lenea este *gogoleala*. Acest vrăjmaș îl face pe om prea fricos de frig și care pentru aceasta, tot îl va răpune odată.

9. Alt vrăjmaș este *hrana proastă și neîndestulătoare* care-l slăbește pe om și-l sacă de puteri.

10. Alt vrăjmaș foarte cumplit, dar care se arată prietenos, este *betia*. Strașnici-s dinții acestui vrăjmaș care rod încet-încet din sănătate și numai ce-o prăvale când nici nu te aștepți.

11. Alt vrăjmaș care asemenea se arată prietenos, dulceag dar care roade încet din sănătate este *neînfrânarea poftelor trupului* care-l scurg de puteri pe încetul și aduc odată cu el cele mai cumplite boale.

12. Alt vrăjmaș este *răutatea* și cu toate surorile ei: *mânia, pizma, ura, răzbunarea*, care turbură mereu, mereu pe om cu veninul ei, cu toate că ea atâță pe om să verse veninul în altul. Însă, până a-l turna în altul, se înveninează singur.

13. Alt vrăjmaș este oastea întreagă a boalelor care abia așteaptă ca vrăjmașii înșirați până acum să le facă loc și să sară asupra sănătății și s'o dea jos.

14. Iar mai presus de toți acești vrăjmași stă împăratul lor, *stă întunericul, stă neștiința*, care abia așteaptă timpul po-

trivit ca să întunece și astfel soldații lui să dea atacul și să doboare reduta sănătății.

Iată droaia întregă a vrăjmașilor sănătății noastre. Să nu ne îngrozim însă că-i vedem înșirați și gata în orice timp asupra noastră, căci față în față de acești vrăjmași stă câte un prieten al sănătății și-o apără. Să-i cunoaștem și să le dăm mână de ajutor — bagându-i în samă și atunci — darul acesta scump — *sănătatea*, — nu va cădea doborâtă.

1. În fața murdăriei scârboase stă luminată *curățenia* și cere mereu apă și mătură. Să-i dăm mereu, căci n'om avea grijă.

2. În fața *aerului stricat* stă *aerul curat* care strigă mereu: «deschideți ușile și ferestrele din când în când», iar când dă primăvara ne cheamă afară, la câmp ca să ne desmerde cu miros de flori și cu cânt de privighitori.

3. În fața întunericii stă *lumina scumpă a soarelui*, care strigă mereu, «faceți ferestre mari să intru ca să se vadă și să întăresc sănătatea voastră».

4. Când vine frigul iernii, *căldura* strigă să-i dăm haine călduroase, case bune și foc în sobă.

5. Iar când vine gogoleala și te ademeneste spăriindu-te cu frigul, *sănătatea* strigă: «eși și lucrează în frig, deprinde-te, împrietenește-te și cu el că nu-ți va păsa».

6. Colo mai departe stă scârbită *munca* care vede cu jale cum te lași ademenit de cumplitul vrăjmaș lingușitor — lenea. Ea-ți șoptește: «nu te potrivî, ieși afară, hai la lucru. Eu te-oî împrieteni cu frigul, eu te-oî deprinde cu greul, eu te-oî face tare și ți-oî îndestulă casa».

7. Când munca e prea aprigă, *sănătatea* strigă: «stă-pânește-te, omule, potrivește și muncește atât cât te iartă puterile. Nu de alta, da'ncapi în mânilor ostenelei».

8. Când lăcomia, îmbuibarea și beția cată a pune gabja pe om, atunci stă de-o parte *cumpătarea* și zice: «nu te potrivî omule, ia atât cât îți trebuie să-ți potolești foamea. Nu luă mai mult de cât poți duce. Nu te teme, că flămânzind iar vei găsi ce să mănânci».

9. Când omul se hrănește prost, *sănătatea*-i zice: «omule fă tot chipul și dă trupului hrana trebuitoare. Lasă-te de alte lucruri poate nu așa trebuincioase și nu-ți chinuî trupul. Dacă ești atât de sărman, lipește-te pe lângă unul avut care având nevoie de brațele tale, te va hrăni mai omenește».

10. Când poftele trupului caută a pune stăpânire pe tine și când partea lumeată îți devine dragă, *înfrânarea* îți strigă: «oprește-te, omule din calea perzării. Pofta e dulce, e ademenitoare până i-ai intrat în ghiare, c'apoi ești al ei și te dă gata».

11. Când veninul răutății cu a tuturor surorilor ei caută să te otrăvească, atunci *bunătatea*, *voioșia* și *pacea* îți zâmbesc în cale și te ridică sus la loc luminat, loc curat.

12. Când oastea întreagă a boalelor îndrăznesc a înainta, atunci vin meșterii sănătății — doctorii — cu comoara lor de leacuri cu care le stau înainte pe cât pot, dacă oamenii vor ținea sama de ei.

13. Și când stăpânul răului: neștiința, împrăștie întunericul spre a putea lucra bine ostașii lui, atunci vine *lumina științei și învățaturii* care împrăștie întunericul. Și, la lumină vrăjmașii pierd curajul.

14. Iar mai presus de toți acești prieteni ai sănătății, stă *Stăpânul* a toată lumea, *stă ziditorul nostru, stă Dumnezeu*, care ne va ajuta atunci când ne putându-ne ajuta nici acești prieteni ai sănătății, ne vom ruga Lui cu toată inima și cu toată puterea sufletului nostru.

* * *

Din toată această mișcare se vede ce negri și cumpliți sunt vrăjmașii sănătății: murdăria, aerul stricat, lipsa de soare, frigul, gogoleala, lenea, osteneala, lăcomia și îmbuibarea, hrana proastă, beția, răutatea de inimă, oastea boalelor, și împăratul lor: neștiința; *dar luminași și destul de puternici* sunt prietenii sănătății: curățenia, aerul curat, lumina soarelui, căldura, deprinderea cu răceala, munca, cumpătarea, hrana indestulătoare, înfrânarea poftelor, bunătatea și voioșia. știința doftoricească (a tămăduirii), lumina minții și Dumnezeu.

Ce rămâne numai? Rămâne ca noi să-i cunoaștem atât pe vrășmași ca să ne ferim, cât și pe prieteni să-i știm a-i îmbrățișa, să-i știm a-i ajuta și a-i băga în samă. Urmând astfel, sănătatea noastră, deși pândită de atâți vrășmași, nu se va teme de ei, fiind păzită de așa puternici apărători. Atunci o vom avea în tot cursul vieții noastre până în adânci bătrânețe. *Și când ne vom înfățișa în fața Celui Prea Înalt, vom duce talantul nostru — sănătatea — bine păstrată și înmulțită întocmai ca sluga din evanghelie care a fost laudată de stăpânul său.*

N. Stoleriu.

L I C I T A T I U N E

În ziua de 25 Iulie 1911 orele 10 de dimineață se va ține licitațiune cu oferte închise în localul prefecturii județului Buzău și la pepiniera Istrița din acel județ, pentru vânzarea cu licitație a sculelor și obiectelor scoase din uz dela pepiniera Istrița și care sunt următoarele:

2 Hamuri pentru cai mari, 2 hamuri în bucăți, necomplete, 2 hamuri rusești 1 șea nemțească, 1 căruță mică, 4 coase împreună cu copârâi, 6 pâlnii pentru fermentație, 10 cutii pentru culesstrugurii, 1 perie pentru spălat vase, 10 casmale Gouvy, 1 cutie pentru forțat, 18 bricege de altoit, 5 perechi foarfeci, 2 sape, 9 chei pentru mașină și 11 pile diferite.

Aceste scule și obiecte se pot vedea la pepiniera sus citată, în toate zilele de lucru, orele 9—12 și 3—6.

Frumusețea este Podoaba Oamenilor

DORITI să aveți un TEN ALB și FRUMOS?

Intrebuințați numai: **CREMA, SAPUNUL și PUDRA ORIENTALA de ORȘOVA** ale farmacistului Ignatz Freyler

Recunoscute ca cele mai igienice preparate fără substanțe vătămătoare cari fac să dispară

Pete, Pistrus, Coșulețe și Crăpături de Vânt conservând obrazul până la starea cea mai înaltă
Este o ad vărată **COMOARĂ** pentru **SEXUL FRUMOS**, se vinde cu:

La 1,20 Borc. de Cremă Orient. ; La 1,50 Săpunul Oriental și La 2 Cutia Pudră Orient.
Se află de vânzare în București la toate Drogheriile, Farmaciile și Princip. magazine

Brăila: D-ra Albertina Polak, Clubul Comercial.

Bărlad: Leon M. Fintelmann

Bacău: S. Kellmann.

Coraba: Gr. Petrino, Marin R. Iliescu, D-tru C. Petrovici, Nicolae Marinescu.

Constanța: L. et J. Lascaridis.

Calafat: Josef Rendek.

Caracal: Stănescu et Arghirescu, G. Popescu.

Calărași: Frații Iarchy, V. R. Bacarescu, G.G. Munteanu.

Cornăvodă: Mag. „La Tăranca”

Gralova: S. Lazăr Benvenisti, C. R. Iliescu, droguerie, A. M. Berger, Emanuel David, S. Benvenisti, Ioan N. Boeru, Ed. Kouteschweller, Frații Paraschivescu.

Dorohol: M. L. Schulimsohn
Focșani: S. Cohn, Frații Rosner.

Găidăni: Gh. Nastasescu.

Galati: Toma Aburel, C. Teodorovici.

Giurgiu: S. A. Finți.

Huși: M. Brochmann.

Iasi: Frații Braun, Str. Ștefan cel mare 53.

Plitești: Nae Popescu.

Plotești: I. Năstăsescu, librăria. Farmacia V. Livovschi.

P.-Neamț: S. Stambler.
Roglari: G. T. Mavrodineanu.

R.-Vâlcea: Gr. Petrino.

Slatina: Badea Florescu.

Slobozia: Nicolae I. Deleanu.

Târgov. Barbu Călinescu.

T.-Măgurele: Frații G. Luca-

tos, A. Gologan.

Tg.-Jiu: Ilie Șcibu, Benjamin Penchas.

Tg.-Oana: Elias Michelson.

La T.-Severin numai la magazinele Josef Frisch

Către abonații noștri

Au trecut deja nouă luni din al XIV-lea an. Rugăm dar pe prietenii noștri să ne trimită prin mandat poștal costul abonamentului. Ii mai rugăm să stărue a face noi abonați, încunostiințând pe cei ce ar dori să se aboneze că vor primi revista, numai dacă vor trimite odată cu cererea de abonament și costul abonamentului de lei 5 pe an.

Reamintim prietenilor și abonaților noștri, că cine ne face cel puțin **cinci** abonați din nou, pentru anul curent, și trimete banii odată cu numele lor, are dreptul la un abonament gratuit, fie pentru biblioteca școlii, fie pentru parohie, cerc literar, etc.

Pentru elevii și absolvenții de școli primare din comunele rurale, reducem abonamentul la **patru (4)** lei pe an, fie că se abonează unul singur, fie o grupă de mai mulți inși la un abonament. Cererea de abonament în acest caz trebuie făcută prin dirigintele școlii, prin preot sau prin notar. Noii abonați cari ar dori să aibă revista dela începutul anului, să arate aceasta pe cotorul mandatului prin care trimit banii.

În tot cazul, cererea de abonament trebuie neapărat însoțită de plată, altfel nu se va satisface. Abonamentele se fac și se plătesc numai pe un an întreg.

Regularitatea cu cari de 14 ani aparem, bogatul material ce am publicat în acest timp și numărul cel mare de ilustrațiuni ce dăm în fiecare număr, sunt o garanție că revista este așezată pe baze solide și că se bucură de sprijinul și de încrederea tuturor.

ADMINISTRAȚIA.